

NIEUWE AVONTUREN

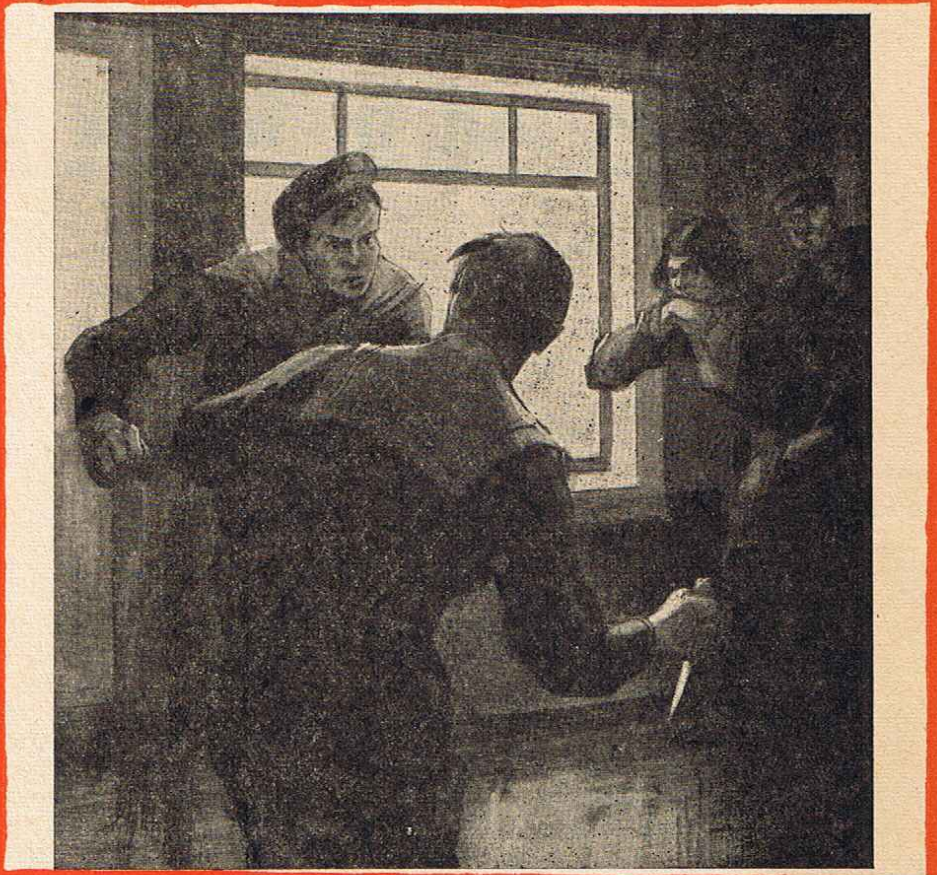
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Vrouw in het rood

Nr 2155

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De vrouw in het rood

HOOFDSTUK I

EEN DAGBLADBERICHT

Omstreeks drie uur in de namiddag van een schone dag in het begin van de Lente, was het, zoals meestal omstreeks dat uur, tamelijk stil in de grote conversatiezaal van de Windsor Club, waarvan het gebouw gelegen is in de Oxford Street te Londen.

Er waren die middag verscheiden belangrijke wedstrijden op het gebied der sport, en een groot aantal leden

had zich daarheen begeven, terwijl anderen er de voorkeur aan hadden gegeven een roeitocht op de Theems te maken, of met hun auto een rit te maken in de omgeving.

Bij een der grote openslaande vensters zaten, in gemakkelijke stoelen, twee heren tegenover elkaar, die slechts nu en dan enkele opmerkingen met elkander hadden gewisseld, op een

half gefluisterde toon, ten einde de overige leden, die allen in de lezing van een of ander blad verdiept waren, niet te storen.

De oudste hunner kon omstreeks veertig jaar zijn, te oordelen naar de kleur, welke zijn haar bij de slapen had aangenomen.

Voor het overige was het zwart en glanzend, en het stak eigenaardig af bij de grote, grijze, doordringende ogen.

Het fraai getekende gelaat vertoonde krachtige trekken, die spraken van een ontombare wilskracht, en een stoutmoedigheid, die aan roekeloosheid grensde.

De leden, die er thans aanwezig waren, kenden hem niet anders dan als Lord William Aberdeen, de Vice-Voorzitter van de Club, en zij zouden waarschijnlijk vreemd hebben opgekeken, en met een lachje van ongeloof het hoofd hebben geschud, als men hun was komen mededelen, dat deze man niemand anders was dan de langgezochte John Raffles, de Gentleman-Inbreker, de stoutmoedige avonturier, op wiens aanhouding door Scotland Yard een premie van 1000 pond Sterling was gesteld.

Dat was reeds enige jaren geleden, maar de betaalmester van het hoofdbureau van politie was nog altijd niet verplicht geweest dit bedrag uit te betalen; wel was men er in de loop der jaren een paar malen in geslaagd, de geheimzinnige Onbekende te arresteren, maar die vreugde was altijd van zeer korte duur geweest. Raffles had altijd weer weten te ontkomen, en dat door middelen, die hem, zelfs volgens zijn vijanden, stempelden tot een genie.

Enige jaren geleden was Raffles op de schitterende inval gekomen, zich als Lord William Aberdeen te vestigen, voorzien van voortreffelijke papieren, welke hij op de een of andere wijze had weten machtig te worden; hij had een groot huis gekocht in de Cromwell Street, en tot dusverre had nog niemand aan zijn identiteit durven twijfelen.

De jongeman, die tegenover hem zat, en die heel wat jonger was, heette Charles Brand, en in het dagelijkse leven vervulde hij de rol van secretaris van Zijne Lordschap.

De jonge man was goed gebouwd, had helderblauwe ogen, en dik, blond haar.

De beide mannen hadden reeds een uur tegenover elkaar gezeten, nu en dan een blik werpend op het drukke gewoel in de Oxford Street, waar het op dat uur van de dag bijna levensgevaarlijk was, wegens het grote aantal voertuigen van iedere aard, die elkander in eindeloze reeksen volgden, en dan weer hadden zij het blad ter hand genomen, dat hun zoeven door een van de bedienden was gebracht.

Brand had weer een blik naar buiten geworpen en keek toen naar Raffles, die zo juist met moeite een geeuw onderdrukt had.

— Je schijnt je niet bepaald te amuseren? zei hij glimlachend.

— De zaak is dat ik mij gruwelijk verveel, Charles, antwoordde Raffles op zachte toon. Ik heb een gevoel, alsof wij reeds midden in de komkommertijd zitten, en daar scheiden ons toch nog verscheidene maanden van. Het is zeer stil in Londen, er geschiedt niets, adel en de rijke kooplieden zijn al naar hun landgoederen getrokken, het Lagerhuis is op reces gegaan, half Londen is leeggelopen alsof het reeds zomer was. Men kan de terugslag van dat alles vinden in de inhoud van de dagbladen. De «Times» is nog eens zo deftig als anders, en de redacties van de gele pers, die hoofdzakelijk van sensatie moet bestaan zitten met de handen in het haar. Zij hebben een prachtige kluif gehad aan de zaak van de kisten met goud van de Bank van Engeland, waarvan ik er twee in mijn bezit heb kunnen brengen, en die kluif hebben zij volkomen afgeknaagd; zelfs een uitgehongerde straathond zou er niets meer aan hebben. En daarna trad rust in, volkomen stilte!

— Neem mij niet kwalijk, Edward, maar je kunt toch moeilijk ten pleziere

van de redactie van de «Daily Express» en consorten, maar aanstonds weer een nieuw avontuur op touw gaan zetten! Zij hebben waarlijk niet over je te klagen! Je hebt ze met de geschiedenis van onze duikboot en van de beroving van de trein, die het goud vervoerde, door de bandieten van de Bende der Raven wel bijna twee weken van stof voorzien! Er zijn er werkelijk niet veel, die je dat kunnen nazeggen!

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Ik zou er bijna toe komen, alleen ten genoegte van het krantenlezend publiek weer aan het werk te gaan, want, werkelijk, mijn zenuwen hebben meer te lijden onder dit nietsdoen, dan ze met mogelijkheid te verduren zouden krijgen, als ik mijn hersens moest inspannen! En niets niets in de bladen! Geen vingerwijzing, geen kleine wenk, geen gegeven, volstrekt niets!

Hij sloeg zuchtend een blad om van de «Times», welk blad hij ter hand had genomen, en las verder.

Toen Brand een minuut of tien later weer opkeek, zag hij Raffles met gesloten ogen in zijn stoel zitten.

— Slaap je? vroeg de jonge man op zachte toon, terwijl hij zich een weinig naar Raffles voorover boog.

— Neen, ik denk, antwoordde Raffles, zonder echter van houding te veranderen.

— En mag men weten waarover?

— Hierover! antwoordde Raffles, terwijl hij Brand de «Times» overhandigde, en zijn wijsvinger hield bij een klein berichtje, maar nog altijd waren zijn ogen dicht, en een fijne rimpel vertoonde zich thans boven de neusvleugel voor Brand een zeker bewijs, dat de Gentleman-Inbreker op dat ogenblik ingespannen nadacht.

Brand had het blad aangenomen en las nu het volgende korte bericht:

— De Communistische Missie naar Rome. Naar onze correspondent te Rome ons seint, wordt daar ter stede binnen enkele dagen een uit vijf leden bestaande commissie uit Moskou

verwacht, die ten opdracht heeft, pogingen aan te wenden, om de handelsbetrekkingen met Italië, die geruime tijd verwaarloosd zijn, weer aan te knopen.

Op dit ogenblik bevindt deze missie zich op de doorreis te Boekarest.

Zij zal zich daar waarschijnlijk een paar dagen ophouden, om vervolgens naar Rome door te reizen.

Brand las het kleine bericht tweemaal over, en hief toen verbaasd zijn ogen naar het gelaat van John Raffles op.

Deze had zijn houding een weinig veranderd, en keek Brand tussen zijn half geopende oogleden glimlachend aan.

— Vindt je het niet belangwekkend? vroeg Raffles.

— Als je de waarheid wilt weten, neen, ik vind het volstrekt niet belangwekkend. Of Moskou er al of niet in slaagt, de handelsbetrekkingen met Italië weer aan te knopen, laat mij volkomen onverschillig! En ik had mij ook niet kunnen voorstellen dat het jouw belangstelling zou opwekken.

— O, om die handelsbetrekkingen zelve bekommer ik mij niet, kwam Raffles schouderophalend. Maar er zit meer aan de zaak vast! Die Missies komen menigmaal een ander land binnen met schijnbaar volkomen onschuldige bedoelingen, en alleen maar gedreven door de wens, hun land van nut te zijn, door de commerciële betrekkingen met de andere landen weer te herstellen. Maar tegelijkertijd hebben zij een geheime zending, welke zij zich wel zullen wachten te erkennen: zij willen propaganda maken voor hun beginselen, en eens goed rondneuzen, lees spionneren, in het land waarheen zij zich begeven! En dergelijke activiteit kost nu eenmaal bijzonder veel geld!

— Ah! Nu begrijp ik waar je heen wilt, hernam Brand, terwijl zijn ogen begonnen te schitteren. Je wilt zeggen, dat die lieden in de meeste gevallen van zeer veel geld voorzien zijn.

— Geld niet, kostbaarheden wel! antwoordde Raffles zacht. Het geld is schaars in Rusland, en al zoeken de machthebbers te Moskou als ware speurhonden naar de gouden roebels, hun eigenaars hebben ze of het land uitgebracht of goed verstopt, en ze zijn niet zo gemakkelijk te vinden, dat verzeker ik je! En nu geldt, weliswaar, de papieren roebel in Rusland als betaalmiddel, maar in andere landen heeft de roebel tot op het huidige ogenblik niet veel waarde. Maar juwelen van allerlei aard, gouden versierselen, daarover beschikken de communisten in grote massa's. Het is bekend, hoe zij er aan zijn gekomen, zij hebben ze eenvoudig gestolen. Zij zelven geven er natuurlijk een andere naam aan en verzekeren, dat zij al die schatten ten algemene nutte onteigend hebben, maar voor de eigenaar is het verschil al heel gering. De uitwerking van de daad blijft voor hem volkomen gelijk: hij is zijn bezittingen kwijt geraakt! Ik geloof dat wij, in W. Europa, slechts een vage voorstelling hebben van het ontzaglijke bedrag, hetwelk de communisten op deze wijze bijeen hebben ge-gaard, na het geroofd te hebben uit de herenhuizen, de villa's, de kastelen der rijken! En voor een groot gedeelte moeten deze geroofde kostbaarheden dienen om er de buitenlandse propaganda van te betalen. In ieder geval schijnen de beginselen van de communisten op zichzelf niet verleidelijk genoeg te zijn, om Engelsen, Fransen, Italianen en Duitsers bij honderdduizenden tegelijk tot de alleenzaligmakende leer van het communisme over te halen.

Maar laat ik niet afdwalen. We kunnen het er dus wel voor houden, dat die voor Rome bestemde Missie in het bezit is van grote hoeveelheden kostbaarheden.

— En mogen die dan maar in Italië worden ingevoerd? vroeg Brand verwonderd.

— Neen, zeker mag dat niet! Maar die Russen zijn sluw, zij reizen onder een officiële dekmantel, zij worden beschermd door het officiële waas, waar-

in de Missie gehuld is, zij zijn allen in het bezit van een diplomatiek paspoort, en zij weten dus, dat hun bagage niet onderzocht zal worden.

— En wat is nu je plan? Want ik begrijp wel dat je mij dat berichtje met een zeker doel hebt laten lezen, hernam Brand.

— Zo is het inderdaad! Ik acht de gelegenheid te schoon, om haar ongebruikt voorbij te laten gaan! Lieve hemel, ik ben er haast van overtuigd, dat ik met het goud en die juwelen heel wat beters zal kunnen uitrichten dan die vijf afgezanten van het Kremlin, die het laten voorkomen, alsof zij naar Rome zijn getogen, teneinde daar opnieuw handelsbetrekkingen aan te knopen. Zeker, zij zullen dat wel doen, maar het is niet hun hoofddoel, wees daar maar van overtuigd!

— Geloof je dat het gemakkelijk zal zijn, hen van een deel van hun kostbaarheden te ontlasten, wel te verstaan, als zij die inderdaad bij zich hebben, zoals jij gelooft?

— Ik vermoed dat het zeer gemakkelijk zal gaan, Charles, antwoordde Raffles. Wij zullen dan echter spoedig op reis moeten gaan, teneinde te Rome de nodige voorbereidende maatregelen te treffen.

— Op welke wijze denk je te reizen?

— Wij zullen als touristen gaan.

— Onze passen?

— O, die zullen het minste bezwaar opleveren! Desverlangd kan ik die reeds morgen kant en klaar krijgen.

— Wij nemen dus Henderson, onze brave chauffeur mee?

— Ongetwijfeld! Onze reus zal ons misschien van grote dienst kunnen zijn.

Hij raadpleegde zijn horloge en zei:

— Wij zullen thuis eten, en kunnen dus op ons gemak onze plannen beraamen. Het is een gunstige omstandigheid, dat ik te Rome een klein huis bezit, waar wij onze intrek kunnen nemen, en waar in een geheime bergplaats een groot aantal kleren, pruiken en baarden zijn opgeslagen! Dat bespaart ons de moeite die dingen zulve te moeten meenemen!

HOOFDSTUK II

NAAR ROME

En niet zodra had Raffles de nodige papieren in handen, of de beide vrienden vertrokken.

Ook de weinige deviezen, die hij nu mocht nemen, vormden geen bezwaar. Raffles kon ten alle tijde trekken op een bank te Rome, waar een groot deposito, reeds jaar vóór de oorlog, door hem gestort was.

Zij hadden hun koffers reeds gepakt, die achter op de grote Rolls Royce werden bevestigd, en zij behoefden niets anders te doen, dan in de fraaie wagen te stappen, welke bestuurd werd door James Henderson, de trouwe chauffeur van Raffles, en die hen reeds bij tal van avonturen vergezeld had.

Daar de reizigers volstrekt geen haast hadden, besloten zij de nacht te Parijs te blijven.

Toen de beide mannen, de volgende ochtend opstonden, was de zon pas opgekomen, en alles beloofde een heerlijke dag.

Van Parijs zou de weg lopen over Auxerre en Lyon, om vandaar Turijn te bereiken, enige tientallen kilometers voorbij de Italiaanse grens.

Te Lyon werd stilgehouden om er te lunchen, en te tanken.

Henderson bestede het oponthoud, om de banden eens goed na te zien, maar hij bevond ze in voortreffelijke orde,

en hij wist ook wel dat zij het de reis zouden uithouden.

Om drie uur in de namiddag werd de reis hervat, en om zes uur werd de Italiaanse grens, na een geweldige klimpartij, bij het stadje Susa, bereikt, nadat de wagen door een der passen van de Mont Cénis was gereden.

Het onderzoek van de bagage hield tamelijk lang op, daar de douanebeamten nog al te streng bleken te zijn.

Raffles had ook een drie honderd lires te betalen, alleen om een paar honderd sigaretten te mogen invoeren.

Het was bij negenen, toen de wagen, thans door Raffles bestuurd, eindelijk stilhield voor het Hotel des Anglais te Turijn, waar Raffles reeds telegrafisch kamers had besteld.

Tamelijk vermoeid en bestoven bestormden de reizigers dadelijk een badkamer, en na zich verfrist te hebben, begaven zij zich, naar de grote eetzaal, waar zij de maaltijd nuttigden.

Reeds om half elf zochten zij vervolgens hun bedden op, om ook de volgende dag vroeg weer verder te kunnen gaan.

De reis leverde verder weinig merkwaardigheden op, tenminste wanneer de tocht door Italië zelf niet als iets bijzonders moest worden aangemerkt.

Raffles had zo spoedig mogelijk de brede verkeersweg opgezocht, die honderden kilometers ver door de provincies Ligurië en Toscana de kust van de Middellandse Zee volgt, ongeveer evenwijdig met de spoorlijn.

Zo deed de auto achtereenvolgens Genua, La Spezia, Pizza, Livorno en Orbetella aan, om eindelijk omstreeks vier uur in de namiddag Rome, de Eeuwige Stad, te bereiken.

Raffles was aan het eindpunt van zijn reis gekomen.

Ook hier had hij kamers besteld, en wel in het Splendid Hotel, hetwelk, ondanks zijn Engelse naam, slechts weinig door Britten, maar daarentegen veel door Fransen en Zwitsers werd bezocht.

Het eerste wat Raffles deed, was, zich op de hoogte te stellen van de zaak, die hem hierheen had gebracht.

Hij kocht aan een kiosk de laatst verschenen nummers van «La Sera», de «Messagero», en «Il popolo Romano», en vond in deze bladen al spoedig enige bericht aangaande de komst van de Russische Missie.

De vijf afgezanten van Stalin werven reeds de volgende dag verwacht, en zij zouden hun intrek nemen in het Hotel du Continent.

Eigenaardig was het verschil in de toon, welke de drie bladen aansloegen bij de eenvoudige vermelding van dit feit.

«Il popolo», het orgaan van de meest links sociaaldemocraten, was blijkbaar zeer verheugd over de komst van de Missie, terwijl de «Messagero» een ironische toon aansloeg, en haar verbazing te kennen gaf, dat de Russische communisten thans de hulp van node schenen te hebben van dezelfde regering, welke zij nog niet lang geleden onder een stortvloed van scheldwoorden bedolven had.

Raffles had dus alle tijd, de nodige voorbereidingen te treffen.

Hij gaf de hotelhouder des avonds te verstaan, dat hij met zijn secretaris de volgende dag een grote toer in de omtrek ging maken, maar inderdaad begaf hij zich met Brand en Henderson

naar het kleine huis, hetwelk hij reeds jaren geleden gekocht had, en dat stond aan de Via Apia, niet ver van het Coliseum.

Het huis had slechts een verdieping, en telde niet meer dan drie kamers, maar in de enige kamer op de tweede verdieping bevond zich de geheime bergplaats achter een loze muur, en daar vond Raffles tot zijn grote vreugde zijn gehele voorraad kleren terug, op dezelfde plaats, en blijkbaar onaangeroerd.

Ook de dozen met de pruiken en baarden bevonden zich in een uitstekende toestand.

Zodra Raffles zich hiervan overtuigd had, wendde hij zich glimlachend tot Brand en zei:

— Lord William Aberdeen en zijn secretaris verdwijnen tijdelijk van het toneel; zij maken plaats voor Lord Twitchell en Sir George Wakefield, twee rijke Engelse edellieden, die hier voor hun genoegen wat rondtoeren.

— En zullen wij hier blijven wonen?

— Natuurlijk slaan wij onze tenten in het Hotel du Continent op, in de onmiddellijke nabijheid van onze Russische vrienden! Het zal noodzakelijk zijn, om hun gangen zo nauwkeurig mogelijk na te gaan en daarom zullen wij het zonder baarden of knevels stellen, als wij daar binnen trekken, teneinde, wanneer het nodig mocht blijken, snel zulk een mannelijk sieraad te kunnen omhangen, wanneer de omstandigheden dit vereisen, en wij de Russische Missieleden moeten volgen zonder dat het opvalt. Het zal zaak zijn, voortdurend met zulk een uitrusting in onze zak te lopen!

— En Hendersor wat doen wij met hem?

— Hij zal zich voorlopig afzijdig moeten houden, want zijn grote zou hem misschien een beetje te veel in het oog doen lopen. Wij zullen een kamer voor hem huren in een pension, dat ik tegenover ons hotel heb gezien, toen wij er zoeven langs reden, en dat zo dicht bij ligt, dat wij elkanders bewegingen zullen kunnen gadeslaan. Dit is

vooral van nut, wanneer wij elkander seinen zullen moeten geven.

Onder het spreken had Raffles zich reeds ontdaan van zijn bovenkleding, en die zorgvuldig weggeborgen.

Hij verwisselde ze tegen een geheel ander costuum, grijs geruit, trok een paar lichtbruine schoenen aan, zocht een der ledige valiezen uit, die zich in de bergplaats bevonden, en begon dit te pakken met het linnengoed, de overhemden, dassen, boorden en zo meer, waarvan de bewaarplaats rijkelijk voorzien was.

Brand volgde zijn voorbeeld, en het zou nu de schijn hebben, alsof de beide Engelsen regelrecht uit Londen aankwamen.

Wat hun gelaat betreft, zij lieten het door een paar kleine kunstgrepen zulk een verandering ondergaan, dat het al zeer moeilijk zou zijn, in de heren Twitchell en Wakefield, Lord William Aberdeen en zijn secretaris te herkennen.

Raffles was wel vijftien jaar jonger geworden, Brand daarentegen minstens twintig jaar ouder.

Raffles had schoenen aangetrokken met dikke zolen en hoge hakken, Brand daarentegen dungezoolde laarzen, zodat het verschil in grootte nog duidelijker in het oog sprong.

Zodra Raffles zich verkleed had, snuffelde hij in de geheime lade van een eenvoudig schrijfbureau, hetwelk in een der kamers gelijkvloers was geplaatst, en had er al spoedig een aantal papieren, gedrukte documenten en aanbevelingsbrieven uitgehaald, welke hij een ogenblik glimlachend bekeek, er enige van aan Brand ter hand stelde, en de andere in zijn eigen portefeuille stak, na deze zorgvuldig geledigd te hebben van de papieren, welke zij bevatte.

Dit waren van die handgrepen, welke Raffles door de gewoonte tot een tweede natuur waren geworden, en die hij nimmer vergat, tenzij omstandigheden sterker dan zijn wil, hem daartoe dwongen.

Toen dit alles gedaan was, wees het horloge van Raffles het elfde uur in de ochtend aan.

Het ogenblik om te handelen was angebroken, want nog dezelfde avond, misschien reeds des namiddags, zouden de afgevaardigden van Stalin en Beria hun opwachting in het hotel komen maken.

Nu was het nog zaak, voor een snelle auto te zorgen, maar dat zou in een stad als Rome niet moeilijk zijn.

Zij gingen eerst hun eigen wagen in een grote garage, dicht in de buurt van het huis aan de Via Apia onderbrengen, en zochten toen een verhuurinrichting op, juist aan het andere einde van de stad gelegen, waar Raffles een goede, snelle huurauto uitzocht, de garantiesom betaalde, zijn regu in ontvangst nam, en met zijn beide metgezellen wegreed.

Nu werden de in het huis achtergelaten valiezen gehaald, men reed een uur rond over de stoffige landwegen en toen, om half twee in de namiddag, de portier van het Hotel du Continent de zwaarbestoven wagen voor het terras zag stilstaan, en de reizigers waren uitgestapt, kon hij niet anders denken of de auto had een lange rit achter de rug.

Dadelijk schoot een kellner toe, die de valiezen overnam, terwijl de zogenaamde lord Twitchell en Sir George Wakefield zich naar het kantoortje van de gérant begaven, teneinde daar hun namen op het vreemdelingenregister in te schrijven, en zich hun kamer te doen aanwijzen.

Raffles had wel een poging aangewend, om er achter te komen, waar de vijf Russen logeerden, maar daarin was hij niet kunnen slagen.

Hij nam zich echter voor, aanstonds andere vertrekken te vragen, wanneer de omstandigheden dit wenselijk mochten maken.

De kamers, welke men hen had aangewezen, bleken zich op de vierde verdieping van het hotel te bevinden, hetwelk er vijf telde, buiten de zolders gerekend, waar een groot deel van het inwonend personeel zijn slaapkamers had.

De kellner ging Raffles en Brand voor naar hun kamers, waarbij van de lift gebruik werd gemaakt, en de portier grijslachte, hij had de rijke Engelsen spoedig getaxeerd.

Wat Henderson betreft, hij was dadelijk met de auto weer weggereden, en had haar neergezet in de garage van het hotel, waarop hij zelf, naar het scheen, spoorloos verdwenen was...

HOOFDSTUK III

DE DAME IN HET ROOD

De twee vrienden hadden zich spoedig verfrist door een bad, en zich vervolgens weer naar hun kamers begeven, die door een verbindingsdeur met elkaar in gemeenschap stonden.

Bovendien beschikten zij beiden over een kleine zitkamer, want Raffles had wel begrepen, dat hij de indruk moest wekken van een schatrijke Brit, bij wie het op enige duizenden lires meer of minder niet aankwam.

— Waar zullen wij vandaag dineren, Edward? vroeg Brand op zachte toon, bezig met het vijlen van zijn nagels, waaraan hij steeds bijzondere zorg placht te besteden, en terwijl hij de slaapkamer van Raffles binnentrad.

— Hier, mijn waarde. Wij moeten de omgeving eens goed opnemen, en, als een legeraanvoerder, die een veldslag gaat wagen, het terrein van de strijd in ogenschouw nemen!

— Moesten wij eigenlijk niet een dinnerjacket of tuxedo aantrekken?

— O, dat is hier volstrekt niet vereist. Als je haar maar goed zit en je er verder verzorgd uitziet, is het hier in deze toeristenstad wel geoorloofd, zelfs een gewoon reiscostuum aan de table d'hôte te verschijnen. Trouwens, ook hier heeft men zo goed als geheel gebroken met het ouderwets stelsel, hetwelk hierin bestaat, dat men veertig of vijftig mensen, die elkaar nooit van te voren gezien hebben en die elkaar waarschijnlijk nooit meer zullen terugzien, aan een ontzaglijk lange tafel plaatst, waar zij alle gelegenheid hebben om zich te beklagen over de grote porties, waarvan hun buurlieden zich bedienen, en deze onmogelijke meubels, ik spreek nu van de tafel, uit de eetzaal heeft verwijderd, om ze te vervangen door een aantal kleinere tafeltjes, gedekt voor twee tot zes personen. Het ziet er heel wat vrolijker uit en inderdaad is het ook vrolijker! Ben je klaar?

— Ik ben tot je dienst!

— Laten wij dan maar naar beneden gaan; het loopt naar halfzeven, en ik geloof, dat mijn maag aanstalten maakt om te gaan knorren!

De beide vrienden legden de laatste hand aan hun toilet, verlieten daarop hun kamers, waarvan zij de deur slopen, namen in de lift plaats, en daalden af naar de vestibule, waaraan de grote eetzaal grensde.

Zij waren de grote hall ongeveer half overgestoken, toen zij even hun schreden moesten inhouden, teneinde een paar gasten niet ondersteboven te lopen, die zoeven uit een zijdeur waren getreden.

Het waren een man en een vrouw.

De man was zeker al heel oud, met diep gebogen rug, de blik van de waterige ogen naar de grond gericht, en met een spierwitte baard, die hem tot ver op de borst hing, en een krans van witte lokken, die zijn overigens kale schedel omringden en op zijn jaskraag neervielen.

Hij was geheel in het zwart gekleed en zijn rechterhand leunde zwaar op een stevige krukstok.

De linker werd vastgehouden door een vrouw, die bijna een hoofd boven hem uitstak, met een waarlijk vorstelijke gestalte, een rijke overvloed van glanzend zwart haar, en een fijn aristocratisch profiel.

Zij droeg een japon van vlammend rode zijde, versierd met witte kant, en in de kleine, fijne ogen glansden twee grote paalen.

Toen zij even terzijde keek, om een paar woorden met de grijsaard te wisselen, zag Raffles dat zij grote, fluwelzwarte ogen had, en buitengewoon lange, donkere wimpers.

Haar gelaatskleur was die van vergeeld ivoor, en slechts een flauwe blanstinte de wangen een weinig rood.

Uit de weinige woorden, die de oude man en de jonge vrouw met elkaar wisselden, hoorden Raffles en Brand dat zij Fransen moesten zijn, waarschijnlijk uit een zuidelijke stad, want zij spraken het Frans onberispelijk.

De grijsaard bleek de vader te zijn van de jonge vrouw, want Raffles had haar hem een paar malen met «mon père» horen aanspreken.

Daar de beide mannen onwillekeurig een weinig vlugger hadden gelopen en het paar voorbij waren gegaan, was Raffles wel verplicht een van de beide glazen deuren, die toegang gaven tot de eetzaal, voor hen open te houden.

Na enig zoeken hadden Raffles en Brand een tafeltje ontdekt, vanwaar juist een verbazend zwaarlijvig Duits echtpaar was opgestaan.

Toen zij eens om zich heen keken, bemerkten zij, dat zij op hoogstens tien passen afstand van de vrouw in het rood en de invalide grijsaard waren gezeten.

Toen de Gentleman-Inbreker zag, dat de kellner, die hem bediende, dezelfde was, die ook de oude heer én zijn mooie dochter van het nodige voorzag, nam hij hem een weinig terzijde, en vroeg op zachte toon:

— Zeg mij eens, ober, wie is toch die knappe dame met die oude heer aan haar zijde?

— Dat is de Markies Varagnac met zijn dochter Lucille, oude Franse adel, zeer rijk, bezitten een kasteel in Vendome en nog een in Normandië, uitgestrekte landgoederen, logeren hier reeds een paar dagen en denken hier nog minstens een week te blijven, de oude heer is niet meer zo heel sterk van gezondheid en zijn dochter schijnt op te treden als zijn verpleegster.

De kellner had dit alles op een discrete toon gezegd, terwijl hij bezig was een fles Chablie open te trekken.

Raffles had vol belangstelling toegeluisterd en dankte nu de kellner met een hoofdknik voor zijn inlichtingen.

Zwijgend begonnen Raffles en Brand te eten.

Maar telkens wierp de jonge man een steelse blik op de vrouw in het rood.

— Een mooie vrouw, Edward, zei hij tenslotte fluisterend tot Raffles, die eveneens nu en dan het ongelijke paar had opgenomen.

— Zij is ongetwijfeld een hartstochtelijke vrouw en een voortreffelijke toneelspeelster tevens!

— Waaruit leidt je dat af?

— Omdat ze haar gelaatsspieren uitnemend in bedwang heeft, terwijl toch het gezicht zeer bewegelijk is en de ogen onophoudelijk van uitdrukking veranderen, maar de lippen spreken een taal, die niet voor tweërlei uitlegging vatbaar is. Die vrouw heeft zeker veel liefgehad!

Juist toen Raffles dit gezegd had, ging de deur van de grote eetzaal weer open en achter elkaar stapten vijf heren binnen, allen in rok gekleed en die op het eerste gezicht hun Russische afkomst verrieden.

Brand, die hen het eerst zag, had Raffles aangestoren, en fluisterde hem toe:

— Ik geloof waarlijk dat ze daar al zijn!

— Wie!

— Wie anders dan onze Russen?

Met een vlugge beweging wendde Raffles het hoofd naar de deur.

Hij volgde de Russen, die blijkbaar een onbezet tafeltje zochten, een ogenblik met de ogen en zei toen hoofdschuddend:

— Ik wil gaarne aannemen, dat de Communisten ook hun goede hoedanigheden hebben, maar zij kunnen geen rok dragen! De ongelukkigen zien er uit als stalknechts uit een hippodrome op een kermis, en zij schijnen in het geheel niet te weten, dat de veel gesmade rok een sierlijk kledingstuk kan zijn, als men het maar goed weet te dragen. En kijk eens hoe zij hun dasen gestrikt hebben!

De vijf Russen, voorafgegaan door een kellner, hadden tenslotte een tafeltje weten te bereiken, waarvan juist enige gasten waren opgestaan.

Zij begroeven aanstonds hun neuzen in de diepe borden en begonnen ijlings hun soep te lepelen, alsof zij een onderlingen wedstrijd hadden aangegaan en op een wijze, die duidelijk verneembaar was tot in de verste hoeken van de zaal.

Juist passeerde de kellner. Raffles trok hem aan zijn jaspand, bracht hem aldus tot staan en vroeg zacht:

— Je schijnt van veel zaken op de hoogte te zijn, ober: kun je mij ook zeggen wie die heren met hun zwarte lokken zijn, die daar bij elkaar zitten?

— De Missie uit Moskou, antwoordde de kellner op geheimzinnige toon. Van drie ken ik de namen. En als gij ze weten wilt, zal ik ze spoedig moeten noemen, want ik weet zeker, dat ik er over tien minuten niet meer toe instaat zal zijn; men breekt zijn tong er over!

— De langste, die daar in het midden zit en die daar juist de lapel van zijn rok droogwrijft met zijn servet, is de leider en heet Iwan Kobylinsky. Die kleine dikke naast hem, die zijn servet om de hals heeft gebonden, is zijn secretaris Andrej Manokhine. Naast de secretaris zit mijnheer Sergius Iwanew; hij is op het ogenblik bezig, zijn losgeraakte das opnieuw te strikken; van de twee anderen ken in de namen niet en daar ben ik heel blij om!

— Ik dank je, ober, zei Raffles glimlachend. Het was louter nieuwsgierigheid van mij. Een eigenaardig gezelschap.

— Heel eigenaardig, mijnheer! zei de kellner met een uitgestreken gezicht en hij ging verder.

Enige ogenblikken daarna hadden Raffles en Brand hun diner beëindigd en stonden van tafel op.

Zij liepen langzaam langs het zijpad met de bedoeling het tafeltje te passeren, waaraan de Russen een plaats hadden gevonden en daarbij moesten zij langs Markies de Varagnac en zijn knappe dochter.

Zij liepen met opzet zo langzaam mogelijk en Raffles hield zijn ogen onophoudelijk op de beide Fransen gevestigd.

Een ogenblik zelfs stond hij stil, om zijn sigaret aan te steken, vlak bij hun tafeltje.

Daarbij ontgleed hem zijn gouden aansteker en hij bukte zich, teneinde het voorwerp op te rapen.

Het volgende oogenblik ging hij weer verder.

De twee vrienden liepen langzaam om de zaal heen en namen de Russen eens goed en van dichtbij op.

Nog geen minuut daarna hadden zij de eetzaal verlaten.

Zij traden de op dit oogenblik geheel verlaten vestibule binnen.

Aan de voet van de grote trap bleef Raffles enige oogenblikken als in gepeins verzonken stilstaan.

Brand wendde zich verbaasd naar

hem om en vroeg op zachte toon :

— Is het je voornemen hier in de vestibule in je eentje levende beelden te vertonen ?

— Neem mij niet kwalijk, Brand ik dacht ergens over.

— Mag men vragen waarover ?

— O zeker, dat is geen geheim, ik tracht een antwoord te vinden op de vraag waarom die metgezel van de vrouw in het rood, markies de Varagnac, verkozen heeft een zorgvuldig vervaardigde, witte pruik te dragen !

HOOFDSTUK IV

DE ZAAK VERTOONT VERWIKKELINGEN

Brand had Raffles stom verbaasd aangekeken en liet nu een kort lachje horen.

— Je wilt me zeker voor de gek houden, zei hij toen schouderophalend.

— Waarom ? Is het feit, dat een ijdel man zich een pruik aanschaft, dan zo verwonderlijk, zelfs als hij bij de zeventig is, zoals markies de Varagnac stellig wel zal zijn ?

— Dat nu juist niet, maar deze grijsaard heeft er in het geheel het type niet voor. Bovendien, als hij er eenmaal toe over was gegaan een pruik te dragen, zou hij er toch wel een gekozen hebben, die hem wat meer flatteert !

Hij had voor hetzelfde geld, of slechts weinig francs meer een geheel met haar overdekt hoofd kunnen krijgen !

— Zeer juist opgemerkt, Charles. En juist dat hij dit niet deed, zou reden tot verwondering kunnen geven ! Je hebt zoeven de markies de Varagnac bij de zeventig genoemd, ik geloof echter, dat hij heel wat jonger is !

— Nu, als hij vijfenzestig is, dan is hij niet bijster goed geconserveerd, riep Brand uit.

— O hij is stellig veel jonger !

Brand zag Raffles met een blik vol ongelooft aan en hernam :

— Dat komt mij onmogelijk voor, Edward. Hoe oud denk je dan wel, dat hij is?

— Nu, zeker niet veel ouder dan veertig!

— Je houdt mij dus wel degelijk voor de gek! riep Brand een weinig ongeduldig. Een man van veertig jaar met een spierwitten baard, het is dwaas om alleen te lopen!

— Best mogelijk, maar daar de pruik vals is, bestaat er volstrekt geen reden om niet aan te nemen, dat ook de baard is nagemaakt! Maar kom, laat ik het je maar zeggen, onze markies heeft gitzwart haar!

— Gitzwart haar? herhaalde Brand toonloos. Weet je dat zeker?

— O, het was duidelijk te zien, toen ik mij bukte om mijn sigarettenaansteeker op te rapen, dien ik, zogenaamd per ongeluk, uit mijn vingers had laten glijden, antwoordde Raffles bedaard. Ik zag toen zeer duidelijk een zeer klein randje van het zwarte haar van de man, terzijde van zijn oren te voorschijn komen, ondanks de lange, zijdeachtige witte krullen! Het is voor iemand met zwart haar altijd heel lastig geweest, om een witte pruik te dragen, die zodanig gemaakt is, dat er van zijn eigen haar volstrekt niets te zien is.

— Maar wat kan die man in 's hemels naam bewegen, om een witte pruik op te zetten, als hij zelf zwart haar heeft? vroeg Brand, geheel verbluft door deze mededeling.

— Zeer waarschijnlijk een zeer ernstige reden, Charles, antwoordde Raffles. Men doet zoiets natuurlijk niet voor de grap! Hoe het zij, ik geloof, dat wij, zonder de Russen uit het oog te verliezen, ook enige aandacht moeten wijden aan dat paar, dat nu al in heel zonderling licht verschijnt! Want het is nu wel duidelijk, dat die man onmogelijk haar vader kan zijn! Zij spelen dus een rol, beiden, want het spreekt vanzelf, dat zij op de hoogte is van die vermomming! Waartoe? Dat is een zaak, die zeker niet zo gemakkelijk te beantwoorden valt! Dit staat vast: die lieden zijn niet, die zij schij-

nen en het zal een aardige sport zijn, pogingen in het werk te stellen, teneinde te ontdekken wie zij dan eigenlijk wel zijn!

— Ik moet je zeggen, dat ik er niet veel van begrijp, er nog altijd in de mening verkeer, Edward, dat je je moet hebben vergist! hernam Brand hoofdschuddend. De jonge vrouw zag er uit als...

— Zoek maar niet naar een vergelijking, Charles, viel Raffles hem glimlachend in de rede. Men kent slechts zeer weinig vrouwen naar het uiterlijk. Een jarenlange oragang is vaak niet eens voldoende om hen te leren doorgronden! Je zult je zeker herinneren dat ik van het eerste ogenblik af haar mond gewantrouwd heb, en de ontdekking, dat haar metgezel zich als een grijsaard vermomd heeft, is natuurlijk allerminst geschikt: om mijn antipathie tegen die zinnelijke lippen te verminderen!

— Zou de man haar broeder kunnen zijn? veronderstelde Brand.

— Haar broeder of haar minnaar, in ieder geval iemand, die niet heel veel ouder is dan zij zelf, antwoordde Raffles kalm.

— Maar wat drommel, ik ben hen toch ook voorbij gelopen; ik meen óók verstand van pruiken te hebben, en ik zou gezworen hebben, dat het haar van die man echt was!

— Dan heb je niet goed toegekeken. Het was te mooi om echt te kunnen zijn! Zulke zijdeachtige krullen komen maar heel zeldzaam voor, en dan gaan zij steeds gepaard met een krachtige gezondheid tot op zeer hoge leeftijd! Deze man echter met zijn perkamentachtig geel gelaat, zijn gebogen houding, en zijn moeilijke loop wekte geheel en al de indruk van een menselijk wrak! Dat deed allereerst mijn argwaan ontstaan en ik zei je reeds, dat ik met opzet mijn sigarettenaansteeker liet vallen, teneinde mij, zonder opzien te baren, te kunnen bukken. Het dunne streepje zwart haar, dat alleen van onderen af te zien was, leerde mij dat ik wel degelijk het recht had, de

fraaie lokken van die man te verdenken! Wel Charles, per slot van rekening zullen wij hier waarschijnlijk eenvoudig te doen hebben met gewone hotelratten!

— Nu, zo héél gewoon zouden zij dan toch niet zijn, hernam Brand, want dergelijke lieden plegen zich gemeenlijk niet te vermommen!

— Nu wij zullen wel zien, hernam Raffles. Nu heb ik trek om een sigaret te roken in de rookzaal; daar zullen wij tevens gelegenheid vinden, eens te bespreken, hoe wij zullen handelen, om die vijf Russen goed in het oog te houden, en ons te vergewissen van de plaats, waar zij hun juwelen bewaren!

— Het eenvoudigste zou waarschijnlijk zijn, Edward, een onderzoek in hun kamers in te stellen, meende Brand op fluisterende toon.

— Ongetwijfeld! Maar je kunt er wel op rekenen, dat de kerels alle voorzorgen hebben genomen, teneinde te voorkomen dat de kostbaarheden hun worden ontstolen!

— Misschien hebben zij ze wel te bewaren gegeven aan de gérant, opdat deze ze in de safe van het hotel kan sluiten.

— Dat zullen zij heel zeker niet gedaan hebben, mijn waarde, want het is voor hen van groot belang, dat niemand te weten komt, dat zij voorzien zijn van juwelen en gouden sieraden! Voor afgevaardigden van de Russische Sovjets, die hier handelstransacties komen afsluiten, zou het al heel eigenaardig zijn, als het bleek, dat zij clandestien voor een zeer groot bedrag aan juwelen over de grens hadden gebracht.

— Nu, dan blijf ik bij mijn eerste plan, ga naar hun kamers, en haal eenvoudig de boel weg!

— Gewoonlijk loop je niet zo hard van stal, Charles, merkte Raffles met een fijn glimlachje op.

Onder het op zachte toon gevoerde gesprek hadden de beide mannen de brede trap in het midden van de vestibule beklommen, en zij begaven zich nu naar de rookzaal, op de eerste verdie-

ping gelegen, en waarvan de van grote ruiten voorziene deuren uitkwamen op een ruime hall.

De zaal was bijna geheel verlaten, en de twee vrienden hadden dus volstrekt geen moeite, zich een gemakkelijk plaatsje uit te zoeken, in een der talrijke, diepe clubfauteuils.

Zij hadden hun sigarettenkoker te voorschijn gehaald en spoedig steeg de rook van hun voortreffelijke Egyptische sigaretten in spiralen naar de zoldering.

Zij spraken slechts weinig, en ieder hunner was in zijn eigen gedachten verdiept.

Zo verliep er bijna een half uur.

Toen werden er door de grote ruiten van de dubbele toegangsdeur enige gasten zichtbaar.

En daar kwam Lucille de Varagnac aan, haar vader met liefdevolle zorg steunend.

En enige meters achter hen naderden de Russen, die tamelijk druk onder elkaar schenen te praten.

— De vrouw in het rood! mompelde Brand, die een blik op het portaal had geworpen.

— En de man met de pruik, voegde Raffles er aan toe. Maar wat doet zij nu? Kijk eens, haar shawl glijdt van haar arm op de vloer! Bravo! Ik merk tot mijn genoegen dat het communisme toch niet alle galanterie buitensluit! Daar komt onze vriend Iwan Kobylinsky al toesnellen, die de shawl opdraapt, en het verloren kledingstuk haar overhandigt met een buiging, die niet eens zo kwaad is, wanneer men de omstandigheden in aanmerking neemt.

— En zij dankt met een aanminnig lachje, neemt de shawl van hem aan, en beloont hem met een betoverende glimlach op het schone gelaat! merkte Brand op.

Er worden nog enkele woorden gewisseld en het kleine incident is geëindigd! Nu, de shawl is zeker niet bij ongeluk van haar arm gegleden, dat is zeker!

— Kom, kom, Edward, nu ga je toch wel wat ver! zei Brand lachend, met welk doel zou zij in 's hemelsnaam dat ding met opzet hebben laten vallen?

— Parbleu, opdat die Rus het zou oprapen, antwoordde Raffles bedaard. Het is een zeer gewoon, maar beproefd middel, om in een hotel, aan het strand, of in de schouwburg kennis aan te knopen met wildvreemden!

— Zo, zo, en waarom zou zij dan wel kennis met hen willen aanknopen?

— Wat drommel, om dezelfde reden, die er ons ook toe drijft, antwoordde Raffles kortaf.

— Wat, je gelooft dus...?

— Ik geloof dat wij onze ogen goed zullen moeten openzetten, dat is alles wat ik je op het ogenblik kan antwoorden, antwoordde Raffles droogjes.

Markiezin de Varagnac, of wie zij dan anders zijn mocht, was intussen met haar vader reeds verder gegaan, en spoedig uit het gezicht verdwenen.

Raffles stond op, rekte zich eens uit, en zei terwijl hij een geeuw onderdrukte:

— De reis blijkt toch vermoeiender te zijn geweest, dan ik vermoedde. Ik heb behoefte aan een weinig verstrooiing, Charles! Het is pas negen uur, wij konden nog wel wat naar het Scala-Theater gaan. Heb je er lust in?

— Wel zeker! Ik heb alleen een beetje slaap, en mij dunkt, dat wij niet te laat naar bed moesten gaan!

— Wij kunnen zo vroeg gaan als wij zelf verkiezen, wij hebben de tijd, want de Communisten zullen hier wel minstens een week blijven!

De tijd verliep voor de beide vrienden op de aangenaamste wijze, en het was ongeveer half elf, toen zij het variététheater weer verlieten, en zich te voet naar het hotel begaven.

Daar zij laat gedineerd hadden, besloten zij, dadelijk hun bed op te zoeken, teneinde de volgende ochtend spoedig weer bij de hand te kunnen zijn.

Maar alvorens dit te doen wist Raffles onder een of ander voorwendsel het vreemdelingenregister in handen te

krijgen, en spoedig had hij daarin de namen der Russen gevonden, en daarachter het nummer van de kamer, die zij bewoonden.

De Russen bleken hun vertrekken een verdieping lager te hebben besproken, dan de twee Britten, maar in dezelfde vleugel van het grote hotel.

Dat was in ieder geval een gelukkige omstandigheid, waarvan men te zijner tijd voordeel zou weten te trekken.

Zodra zij in hun kamer waren, sloot Raffles de deur, trad op het venster toe, en schoof de gordijnen tot op een kleine kier na dicht.

Hij haalde vervolgens zijn zaklantaarn te voorschijn, hield die voor de kier en gaf er vlug het sein mee, hetwelk betekende: «Is alles in orde?»

Hij moest het sein enige keren herhalen, maar ten slotte had Henderson het gezien, en hij antwoordde terstond op dezelfde wijze: «Niets bijzonders!»

— Zijn de Russen vanavond uitgegaan? seinde Raffles weer terug.

— Neen! kwam het antwoord.

— Goede nacht James!

— Goede nacht, Mylord!

Raffles sloot het gordijn.

Dadelijk ontstak Brand het elektrische licht.

Raffles echter had nogmaals de deur van de zitkamer geopend, waar de beide vrienden zich nu bevonden, en wierp een blik op de bredé corridor.

De kamers van de twee vrienden kwamen juist uit tegenover de balustrade, die de beide trapopgangen verenigde.

Dat wil zeggen dat zij geen overburen hadden.

Wanneer zij een vijftal grote stappen namen, stonden zij voor deze balustrade en wanneer zij zich er veroverheen bukten, of een paar treden afgingen van een der beide trappen, dan konden zij een gedeelte overzien van de gang der daaronder gelegen verdieping.

Op dit ogenblik brandden de lichten overal nog op volle sterkte, maar om half twaalf reeds zou de zogenaamde

nachtverlichting in werking worden gesteld.

Om twee uur doofde men ook deze en dan bleven er slechts enkele elektrische lampjes branden, voornamelijk op de punten, waar twee gangen elkaar kruisten, of waar een trap begon.

Raffles deed de deur langzaam weer dicht en zei, half in zich zelf gekeerd:

— Ik zou toch wel eens willen weten, waarom die Lucille de Varagnac, zoals wij haar voorlopig maar zullen blijven noemen, er zo bijzonder op gesteld is om kennis te maken met de Russische heren! Het is echter noodzakelijk, dat wij enige zekerheid krijgen betreffende haar plannen! En daarom vrees ik, Charles, dat er ondanks alles deze nacht van slapen niet veel zal komen! Laten wij elkaar goed verstaan, ik denk er niet aan je te weerhouden je nachtrust te genieten, die je toekomt. Maar ik denk nog wat rond te lopen door het hotel en eens te gaan zien, wat onze schone Française uitvoert. Je weet, dat haar kamer en die van haar zogenaamde vader zich op dezelfde verdieping bevinden als die van de Russen en ik weet wel een middel om te kunnen vaststellen, of zij inderdaad vannacht zal trachten een aanslag te ondernemen op de juwelen, welke zij in het bezit van de Russen vermoedt.

Onder het spreken was Raffles toegestaan op zijn valies. Hij nam er een blikke doos uit, die gevuld bleek te zijn met een wit poeder.

Nogmaals stak Raffles de hand in het valies en haalde er een tweede doos uit, waarin zich een andere, fijn gevormde stof bevond, die, toen hij er de vinger in stak, vast aan de huid bleef zitten. Hij mengde een vrij grote hoeveelheid van de beide poeders zorgvuldig dooreen op een stuk van een dagblad, maakte hiervan een peperhuisje en legde dit gereed op de marmereen waskast.

Het had een donkergrijze kleur, die weinig in het oog liep.

Daarna nam hij plaats in een gemakkelijke stoel, stak een sigaret op en sloot de ogen.

Brand keek hem enige tijd aan en merkte toen enigszins aarzelend op:

— Ben je er boos om, als ik mijn bed opzoek, Edward? Ik wil je niet verhalen, dat ik nogal moe ben en mijn ogen bijna niet meer kan openhouden. Jij bent nu eenmaal van staal en de vermoeidheid schijnt op jou geen vat te hebben.

— Ik zou het mijzelf nooit vergeven, Charles, wanneer ik je weerhield te gaan slapen. Ik zelf zal trouwens niet langer dan een paar uren opblijven, want dan kan mijn werk verricht zijn!

— Vannacht onderneem je dus niets?

— Neen, ik doe niets, voordat ik volkomen zeker ben van mijn zaak. En ik denk wel, dat de zogenaamde markies en zijn medeplichtige met haar verleidelijke ogen er wel evenzo over zal denken.

— Dan neem ik nu afscheid van je, Edward, maar ik reken er op, dat je mij wekt, zodra je mij voor het een of ander mocht nodig hebben!

— Dat beloof ik je!

Even later was Brand door de tussendeur verdwenen en Raffles hoorde hoe hij zich ontkleedde en vervolgens in het grote hotelbed stapte, dat tegen de scheidingsmuur geplaatst was.

Raffles stond op, deed de grendel op de deur, nam weer plaats, legde zijn ene been over het andere en was een paar seconden later ingesluimerd.

Maar de Gentleman-Inbreker kon juist zolang slapen als hij zelf verkoos en hij was dan ook om half een weer klaar wakker.

Hij sloeg de ogen op, keek even om zich heen, stond op, rekte zich uit, en ging toen het peperhuisje met het zoeven bereide mengsel van de waskast halen.

Hij had zijn grijs reiscostuum verwisseld tegen een soort kamerjas, welke hem in het half-duister van de gangen zo goed als onzichtbaar moest maken.

Zo zacht mogelijk trok hij de grendel van de deur weer terug, opende ze en zonder het minste gerucht te maken, daalde hij de trap af en bereikte zo de gang van de derde verdieping.

Even later stond hij voor de deur van 'één der vijf kamers, welke de Russen in gebruik hadden. Hij haalde het zakje te voorschijn, opende het, en strooide, onhoorbaar voortlopend in de richting van de kamers van Lucille de Varagnac, het mengsel achter zich uit op de donkergrijze looper, die in de gang was neergelegd. Schuin tegenover deze deur begon een zijgang.

Raffles bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Hij kon echter niets waarnemen, maar toen hij zich reeds wilde verwijderen, ving zijn geoeffend oor een zeer zacht geluid op, het klonk als het geritsel van vrouwenkleren, die op een hoop worden geworpen.

Raffles richtte zich weer op en ging de zijgang, die zeer donker was, enige stappen in.

Daar hij geen boord droeg, zou het moeilijk vallen hem daar te ontwaren, maar ten overvloede bedekte Raffles zijn gelaat met een vierkante lap, waarin twee gaten, om er doorheen te kunnen zien, waren, terwijl hij zijn handen in de zakken stak, opdat ook deze

zijn aanwezigheid niet zouden verraden.

Enige minuten had hij doodstil gestaan, de kamerdeur van de Varagnac ging open en verleende doorgang aan een zonderlinge gedaante, deze droeg een nauwsluitend tricot, van een donker grijze stof vervaardigd, handschoenen van dezelfde kleur en over het hoofd een kap.

Er waren geen knopen aan dit costume, die de drager of draagster door hun glinstering konden verraden, van het gelaat en van de handen was niets te ontdekken.

— Hotelratten dus, mompelde Raffles voor zich heen.

Wel een half uur bleef hij in diezelfde houding, de ogen gevestigd op de deuren van de kamers der Russen, maar hij kon niets bijzonders ontdekken, klaarblijkelijk had de gedaante zich reeds weer verwijderd.

Gerustgesteld ging Raffles de trap verder op en bereikte zijn kamer, zonder iemand te zijn tegengekomen.

Hij sloot de deur, ontkleedde zich en sliep enige minuten later gerust in.

HOOFDSTUK V

OP HET SPOOR DER KOSTBAARHEDEN

De volgende ochtend was Raffles zeer vroeg weer op.

Hij kleepte zich haastig aan, alvorens Brand te wekken en liep de trap af, tot hij de derde verdieping bereikt had.

In de gang stonden voor de verschillende deuren nog altijd de schoenen en laarzen, welke hij daar reeds de vorige nacht had gezien.

Zij waren alle reeds gepoetst.

Terluiks nam Raffles hier en daar een paar op, om naar de zolen te kijken.

Zo kwam hij ook voor de deur van het appartement, door de Varagnac bewoond.

Er stonden een paar herenschoenen, en een paar fijne dameslaarsjes.

Raffles nam ze vlug op en bekeek de zolen, zij waren volkomen smetteloos.

— Dan moet zij vannacht andere schoenen hebben gedragen, mompelde Raffles. Mijn poeder heeft zeker zulk een sterke kleefkracht, dat men er zeker nog sporen van aan de zolen zou hebben teruggevonden, wanneer het in aanraking was geweest met dit schoei-

sel. Raffles zette vlug de schoenen weer neer en op hetzelfde ogenblik ging de deur van de kamer open.

Daar achter stond Lucille de Varagnac, die met een eigenaardige blik op de gebukte man neerkeek.

Raffles richtte zich op en keek haar aan.

En op hetzelfde ogenblik begreep hij, dat hij een onvoorzichtigheid begaan had; dat was maar al te duidelijk te lezen in de donkere ogen van de schone Francaise.

— Hebt u mijn schoenen gepoetst? vroeg zij langzaam, terwijl haar blikken over het gelaat en over de kleren van Raffles gleden.

— Pardon, madame, dat deed ik niet! antwoordde Raffles glimlachend. De zaak is, dat ik een paar schoenen mis en dat ik nu zo vrij ben mij persoonlijk te overtuigen, of zij wellicht voor een andermans deur zijn neergezet!

— Draagt gij ook wel eens dameschoentjes? vroeg Lucille de Varagnac, zonder haar zwarte ogen van het gelaat van Raffles af te wenden.

— O, die bekeek ik slechts, madame, omdat ik mij over hun verwonderlijk geringe afmeting verbaasde, gaf Raffles ten antwoord.

Zwijgend had de jonge vrouw toegeluisterd.

En zonder verder een woord te zeggen, deed zij de deur langzaam weer dicht, maar tot op het laatste ogenblik

schenen haar ogen tot op de bodem van Raffles' ziel te willen lezen.

Raffles aanvaardde de terugweg en toen hij de kamer weer binnentrad, vond hij daar Brand reeds aanwezig, die ook al geheel gekleed was en met aandacht de plaatjes in een sportblad bekeek.

Aan het mistroostige gezicht van Raffles zag de jongeman dadelijk, dat er iets haperde.

— Een kink in de kabel? vroeg hij.

— Ik heb een domheid begaan, Charles, antwoordde Raffles mismoedig. Ik heb het wantrouwen van die vrouw gaande gemaakt. Zo zie je wel, dat je ongelijk hebt, mij steeds als voorbeeld te willen nemen!

En hij deelde Brand met enkele woorden mede, wat er zoeven geschied was.

Toen hij had uitgesproken riep de jonge man uit: Maar ik vind dat zo goed als het maar wezen kan! Als zij je inderdaad voor een detective houdt, dan zal zij hier geen minuut langer willen blijven en ik denk, dat zij over een uur het hotel wel van haar aanwezigheid zal hebben verlost.

— Dat zou mij inderdaad hoogst aangenaam zijn, Charles, maar ik geloof het niet! hernam Raffles hoofdschuddend. Zij sprak Frans en ik sprak Frans, maar zij zal toch wel gehoord hebben, dat ik een vreemdeling was. Welnu, wat zou een Engelse detective willen van een Franse hotelrat?

— Zij kan wel in Engeland ook geopereerd hebben, meende Brand. Ik houd vol dat zij over een uur nergens meer te vinden is.

— En ik wed met je, wat je zelf maar verkiest, dat zij rustig hier zal blijven! riep Raffles uit. Zij heeft een plan en zij zou geen vrouw zijn, als zij zich niet tot het uiterste inspande, om haar zin te krijgen! Misschien denkt zij wel, dat ik door de communisten in dienst ben genomen om hun diamanten te bewaken, tegen een zeer hoog salaris, waarvoor zij mijn stilzwijgen hebben gekocht. Hoe dan ook, de toestand is sedert een half uur een

weinig in ons nadeel gewijzigd, en dat is jammer!

Raffles had zijn horloge geraadpleegd en vervolgde:

— Wij zullen ons nu naar de eetzaal begeven en daar op de komst van de Russen wachten. Maar eerst zal ik Henderson seinen, dat hij zich met de auto gereed moet houden, om ons dadelijk te kunnen opnemen!

Hij was op het raam togetreden en na enige tijd te hebben gewacht, zag hij Henderson voor het venster van zijn kamer gaan staan en aanstonds maakte hij hem door tekens duidelijk, wat hij van hem wenste.

De twee vrienden begaven zich vervolgens naar de eetzaal en zij waren daar nauwelijks, of de vijf Russen traden binnen, in de ganzenmars, Iwan Kobylinsky voorop.

Zij hadden hun hoeden en jassen bij zich en waren klaarblijkelijk voornemens, dadelijk na het ontbijt uit te gaan.

Raffles, die enige tijd had nagedacht, wendde zich tot Brand en zei:

— Wij zullen het werk wat verdelen! Jij gaat hen na en ziet waar zij blijven en ik zal de kamers van die heren aan een grondig onderzoek onderwerpen!

— Maar dat is zeer gevaarlijk, Edward! riep Brand verschrikt uit.

— Maak je maar niet ongerust, ik zal mij wel zo vermommen dat men geen achterdocht zal krijgen!

— Maar de deuren zullen dicht zijn!

— Geen nood, een wasafdruk is spoedig gemaakt en anders moeten mijn lopers maar dienst doen! Wat jou betreft, jij hebt niets anders te doen dan goed op te letten, waar zij heen gaan!

Toen de Russen hun maaltijd beëindigd hadden, verlieten zij de eetzaal en namen plaats in een taxi, vier binnen in de wagen, een naast de chauffeur.

Het voertuig was blijkbaar zoeven door de portier besteld.

Raffles had Brand een vlugge wenk gegeven en deze was hen aanstonds nagegaan en vond op de straat de auto

van Henderson staan.

Wat Raffles betreft, hij spoedde zich zo vlug hij kon naar het huis in de Via Apia en toen hij het een half uur later weer verliet, had hij een ongelooflijke gedaanteverwisseling ondergaan: hij was een tanig oud wijf geworden, met grijze haarslierten langs het hoofd, een werkschort voor, grote soffes aan de voeten, het type van een werkvrouw.

Hij wist het hotel door een zijdeur binnen te komen, maakte zich ergens meester van een emmer, vulde hem met water, greep een spons en zeemlerenlap en trok onbekommerd naar de derde verdieping.

Het lijdt geen twijfel, of in een derde rangs hotel zou hem deze grap zeer slecht zijn opgebroken, want daar zou men het bedrog zonder twijfel dadelijk hebben gemerkt.

Raffles maakte van een gunstig ogenblik gebruik door, met behulp van zijn looper, snel en geruisloos één van de kamerdeuren te openen.

Hij sloot haar weer achter zich, na snel te zijn binnengetreden.

Even stond hij stil om te luisteren.

In één van de vijf vertrekken waren zeker reeds kamermeisjes bezig, ten einde het vertrek aan kant te brengen.

Dat was ongetwijfeld een tegenvaller, maar als hij slechts kalm zijn tijd verbeidde, zou alles wel goed gaan.

Raffles begon met de verbindingsdeur te sluiten, door de sleutel in het slot rond te draaien, schoof ook de grendel op de deur van de gang en begon aanstonds met ongelooflijke vlugheid en handigheid de kamer te onderzoeken.

Door voortdurende oefening had Raffles het hierin zo ver gebracht, dat hij binnen tien minuten wist, wat hij weten wilde: in dit vertrek waren zeker geen juwelen verborgen, tenzij zich ergens een geheim vak bevond en dat was al heel onwaarschijnlijk in een hotelkamer.

Hij opende de verbindingsdeur weer en bijna op hetzelfde ogenblik trad hem een knap kamermeisje tegen, dat

hem een weinig verschrikt aankeek, en op gedempte toon zei:

— Neem mij niet kwalijk, madame, ik had u niet gezien!

Met haar stofdoek gewapend, trad het meisje het vertrek binnen, waar Raffles zoeven geweest was en deed de deur dicht.

Raffles richtte zich een ogenblik uit zijn vermoeiende, gebogen houding op, om glimlachend naar de gesloten deur te kijken en mompelde toen voor zich heen:

— Dat blonde haar staat ons markiezinnetje ook niet kwaad! Wat drommel, die kleine Lucille is toch waarlijk ook niet de eerste de beste! Zij heeft het zelfde denkbeeld gehad als ik en zich waarschijnlijk vanochtend vroeg als kamermeisje in dienst laten nemen. Maar je mooie, zwarte ogen verraden je, lief kind en als ik nog lezen kan op een vrouwengezicht, dan heeft je onderzoekingsstocht in deze vertrekken geen vruchten opgeleverd! En in de vijfde kamer zul je evenmin wat vinden als ik, dat is zeker!

Het onderzoek van de andere vertrekken leverde geen beter resultaat op en reeds begon Raffles rekening te houden met de mogelijkheid, dat de Russen toch inderdaad niets anders beoogd hadden dan het weder aanknopen der handelsbetrekkingen tussen de Sovjet-Republiek en de Italiaanse regering.

Maar een mededeling van Brand zou hem weer van die opvatting doen terug komen, toen de klok nauwelijks vier uur later wees.

Raffles had zich reeds lang weer van zijn vermommen ontdaan en zat als graaf Twitchell in de conversatiezaal van het hotel, toen Brand daar binnen trad en zich bij hem voegde.

Raffles legde dadelijk het tijdschrift weg, waarin hij bezig was te lezen en vroeg op zachte toon:

— Heb je iets ontdekt?

— Welnu, Edward, ik geloof niet, dat er langer aan behoef te worden getwijfeld: die vijf Russen mogen dan handelsagenten zijn van hun regering,

zij doen er in hun vrije tijd nog heel iets anders bij! Zij hebben vanochtend langdurige besprekingen gevoerd met vooraanstaande mannen uit het kamp der Italiaanse Communisten.

— In het openbaar? vroeg Raffles verbaasd. Dat noem ik brutaal zijn!

— O, neen, dat niet! Zij hadden heel wat voorzorgmaatregelen genomen, om niet te worden ontdekt, dat ver zeker ik je! antwoordde Brand. Ik denk dat alles van te voren zorgvuldig was afgesproken. Zij veranderden wel viermaal van auto en de samenkomst had plaats in een der voorsteden van Rome, ten huize van een meerderheidssocialist. De rechtse socialistenvan staan in een goede reuk bij de regeringspartijen in Italië en wij kunnen er dus gerust zeker van zijn, dat die zogenaamde sociaal-democraat of zijn beginselen heeft verzaakt, of altijd een verrader is geweest, en in het geheim de communistische leerstellingen was toegedaan. Want ik ben op de loer blijven staan en ik heb achtereenvolgens vier of vijf

Italiaanse communisten dat huis zien binnengaan.

— Hoe wist je dat het communisten waren?

— Omdat ik er naar gevraagd heb bij verschillende lieden, die hen met mij zagen, toen zij het huis weer verlieten!

— Dus toch! mompelde Raffles half-luid voor zich heen. Dan kan het ook niet anders, of zij moeten grote bedragen aan juwelen hebben meegebracht!

— Heb je iets in hun kamers ontdekt? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Volstrekt niets! Een haveloos rommeltje in hun valiezen, bitter weinig ondergoed, zeer ordinaire toiletartikelen, maar daarentegen zeer veel voortreffelijke tabak. Maar van juwelen geen spoor!

— Maar dan, Edward..., begon Brand.

— Dan is er maar een oplossing, mijn waarde, zij moeten die kostbaarheden voortdurend bij zich dragen, vulde Raffles de zin aan.

HOOFDSTUK VI

WEGEN DIE ELKAAR KRUISEN

De twee vrienden gebruikten de lunch in de eetzaal van het hotel.

Ongeveer een half uur na Brand's terugkomst waren ook de Russen weer komen opdagen.

En even na hen trad ook Lucille de Varagnac met haar vader binnen.

— Dat is waar ook, fluisterde Raffles, dat heb ik je vergeten te vertellen, onze mooie Française was enige uren geleden rosblond !

En toen Brand hem vragend aankeek, vervolgde Raffles :

— Zij had hetzelfde denkbeeld opgevat als ik, toen zij vannacht niets bijzonders kon ontdekken, koos zij de vermomming van kamermeisjes, teneinde de vertrekken eens grondig te onderzoeken !

— En verschijnt zij nu weer als markiezin ? vroeg Brand verwonderd. Dan zal men immers het kamermeisje missen ?

— O, dat zal haar minder kunnen schelen, hernam Raffles schouderophalend. Misschien missen ze ook wel de oude werkster, die ik gedurende anderhalf uur heb gespeeld.

— Zij schijnt intussen de partij niet op te geven, hernam Brand, met een blik op de mooie bedriegster.

— Evenmin als ik, kwam Raffles laconiek.

Een tijdlang hadden de beide vrienden de avonturierster zwijgend gadegeslagen.

En zij merkten op, dat zij reeds nadere kennis scheen te hebben aangeknoopt met Kobylinski, want zij knikte hem vriendelijk toe, toen de Rus haar herkende en met een diepe buiging groette.

— De truc met de kanten shawl schijnt haar uitwerking reeds te hebben gehad, zei Raffles op zachte toon. Onze schone Lucille zal, evenals ik, tot het inzicht zijn gekomen, dat zij de juwelen niet in de vertrekken der Russen zal vinden, maar dat de afgezanten van de Sovjet de diamanten en de gouden versierselen steeds bij zich dragen !

— Dat vind ik niet verstandig van hen, Edward, hernam Brand. Mijns inzien zouden zij er verstandiger aan gedaan hebben, als zij de kostbaarheden in hun kamer verborgen hadden !

— Inderdaad ? vroeg Raffles op spottende toon. Maar mijn waarde, dan zouden zij ze immers reeds kwijt zijn. Ik verzeker je dat ik geen seconde gearzeld zou hebben om mij de mooie, glinsterende steentjes toe te eigenen, voor het geval ik ze zou hebben ontdekt.

— Heb je wel gemerkt, Edward, dat de mooie Lucille voortdurend naar je zit te kijken ?

— Jawel, antwoordde Raffles rustig. Het is duidelijk, dat zij mij wantrouwt na dat kleine incident met het kleefpoeder. Ik geloof, dat zij er heel wat voor zou geven, als zij nauwkeurig wist wie ik was.

— Kijk eens, daar staat zowaar onze Russische vriend op, teneinde zich naar het tafeltje der gewaande markiezin te begeven.

Brand had goed gezien, Kobylinski was opgestaan en had zijn schreden gericht naar het tafeltje, waaraan Lucille en de man met het spierwitte haar gezeten waren.

Hij sprak enige tijd met haar en waarschijnlijk over een vrij ernstig onderwerp, naar de uitdrukking van beider gelaat te oordelen.

Vervolgens begaf hij zich weer naar zijn metgezellen terug en begon druk met hen te praten.

— Waarover zouden zij het toch wel gehad hebben ? vroeg Brand, wiens nieuwsgierigheid was opgewekt.

— Over de juwelen ! antwoordde Raffles kortaf.

— Hoe weet je dat in 's hemelsnaam, kwam Brand verbaasd. Je hebt toch onmogelijk kunnen horen wat zij zeiden ?

— Dat is zo, maar ik heb het kunnen zien, antwoordde Raffles. Je weet, dat ik het nogal tamelijk ver gebracht heb in de kunst om aan de beweging der lippen van vele mensen te kunnen zien wat zij zeggen.

— En zij zouden het gehad hebben over de juwelen welke de Communisten bij zich hebben ? hernam Brand op ongelovige toon. Op die wijze zou hij toch het geheim verraden hebben, dat hij tot duverre zo zorgvuldig heeft be-

waard ! Als die mooie vrouw aan de grote klok gaat hangen, dat Kobylinski juwelen bij zich heeft, dan kan hij zijn matten hier wel oprollen, men zou de zogenaamde handelsagenten waarschijnlijk onmiddellijk verzoeken zo spoedig mogelijk hun biezen te pakken.

— Ik geloof, Charles, dat onze mooie Françoise hem het voorstel heeft gedaan een groot aantal juwelen van hem te kopen !

— Maar hoe heeft zij dan verklaard, dat zij op de hoogte is van de omstandigheid, dat hij juwelen bij zich heeft ?

— Dat is meer dan ik je zeggen kan, mijn jongen. Misschien heeft zij er maar naar geraden, misschien ook heeft Kobylinski zich tegenover die verleidelijke vrouw iets laten ontvallen. Het moet hem overigens onverschillig zijn aan wie hij zijn diamanten verkoopt, mits hij er slechts een goede prijs voor bedingt.

— Maar zij zal hem toch geen centime betalen ! kwam Brand verwonderd.

— Dat is duidelijk ! Als zij de stenen eenmaal in haar bezit heeft, kan Kobylinski natuurlijk naar de betaling fluiten. Maar ik geloof niet, dat zij het daarbij zal laten. Zij zal er op speculeren, dat hij een groot bedrag aan juwelen bij zich draagt en zij zal hem in haar netten trachten te lokken en hem zoveel mogelijk afnemen, als zij maar kan !

— En zou je dat maar rustig toelaten ?

— Waarom zou ik niet ? Zij kan mij heel wat moeilijk en onaangenaam werk uit de hand nemen !

— Als je maar niet achter het net vist en als die vrouw er maar niet met de kostbare stenen van door gaat, zonder dat je de gelegenheid zult vinden haar te achterhalen.

— Daarvoor zal ik wel zorg dragen, hernam Raffles met een geruststellend handgebaar. Ik laat haar van dit ogenblik af niet meer uit het oog, en die Russen evenmin.

Dezen hadden intussen de maaltijd reeds beëindigd en schenen voornemens te zijn, zich naar hun vertrekken te begeven.

Een ogenblik later begaf ook Lucille de Varagnac zich naar haar kamer, terwijl de grijsaard in de eetzaal achterbleef, blijkbaar om op haar terugkomst te wachten.

Op dit ogenblik hadden de beide vrienden gewacht, alvorens eveneens van hun tafel op te staan.

Zonder zich al te zeer te haasten, volgden zij niettemin de jonge vrouw op de voet en zij bereikten juist de hall van de derde verdieping, toen zij haar haar kamerdeur zagen binnengaan.

Zij was echter niet alleen, Kobylinski en Manokhine waren in haar gezelschap de kamer binnengetreden.

Raffles keek Brand zwijgend aan en deze wierp zijn vriend op zijn beurt een veelzeggende blik toe. Zouden die Russen dat nu in het geheel niet vreemd vinden, dat een jonge, schone vrouw hun toestaat, haar op haar kamer te bezoeken? vroeg de jonge man.

— Kom, kom, zaken zijn zaken en het zijn ook maar Russen en die hebben van dergelijke dingen een geheel andere opvatting, dan wij Engelsen. Op het ogenblik hebben zij wel andere dingen te denken, dan aan de goede vormen! Zij willen zich zo spoedig mogelijk ontdoen van hun kostbaarheden en tot een zo hoog mogelijke prijs! Zij denken natuurlijk niet anders of zij hebben inderdaad te doen met een schatrijke Franse markiezin, die hun wel een goede prijs voor hun juwelen zal betalen.

— Maar zij zal hun alles afnemen, wat zij aan kostbaarheden bij zich hebben, fluisterde Brand verschrikt.

— Dat denk ik ook, kwam Raffles lakoniek. En ik ben heel nieuwsgierig om te weten, hoe zij het zal aanleggen.

— Maar als die vrouw eenmaal al dat fraais in haar bezit heeft, dan zal zij dadelijk op de vlucht gaan en wij zullen het nakijken hebben!

— Oho, zover zijn wij nog niet! riep Raffles glimlachend uit. Daarenboven, zij moet wel heel zeker zijn van haar zaak en volkomen overtuigd, dat slechts

deze twee Russen het goud en de juwelen bij zich dragen, om nu reeds handelend op te treden! Een kleine onvoorzichtigheid zou nu alles kunnen bederven en vergeet niet, dat het midden op de dag is!

Een ogenblik bleef Raffles in gedachten verzonken en toen scheen hij een besluit te nemen.

— Ik zou in ieder geval gaarne weten, wat zij eigenlijk denkt uit te richten, zei hij. Zij bewoont met haar vader een suite van drie kamers, wij moesten trachten in haar slaapkamer binnen te dringen, zonder dat zij het merkt, want ik veronderstel toch niet dat zij haar bezoekers daar zal ontvangen! Die slaapkamer echter grenst aan de kleine salon en misschien bestaat er gelegenheid haar te bespioneren.

— Je zult zeker wel begrijpen, dat wij ons zodoende in groot gevaar begeven, Edward! hernam Brand op waarschuwend toon. Wij zijn verloren als zij ons opmerkt. Zij zal ons dadelijk verklappen en alarm maken.

— Ik denk niet, dat het zulk een vaart zal lopen, Charles. Die vrouw is veel te sluw, om zo te handelen. Zij begrijpt, dat ik meer van haar weet, dan haar lief moet zijn en zij heeft alle reden om mij te ontzien!

— Alles goed en wel, maar zij kan je toch niet goedschiks in haar kamer laten binnengluren, zonder zichzelf in een dubbelzinnige positie te plaatsen!

— Dan zullen wij zeer voorzichtig zijn, dat is alles, zei Raffles kortaf. En kom nu mee. Jij zult de wacht houden, terwijl ik poog haar slaapkamer of die van haar vader te openen.

Reeds onder het spreken was Raffles de gang verder ingelopen.

Er liepen enige kellners en een kamermeisje, maar zij hadden het druk en waren spoedig uit het oog verdwenen.

Er kwam nog een logeergast voorbij, maar Raffles kon van een ogenblik stilte gebruik maken om haastig de loper

te steken in het slot van de kamerdeur en deze snel te openen.

Vlug als katten en even zachtjes slopen de beide vrienden naar binnen.

Brand deed de deur achter zich dicht, zonder haar echter op slot te draaien.

Raffles had zijn schreden onmiddellijk naar de tussendeur gewend, die achter een dik gordijn verborgen was en bracht nu zijn oog voor het sleutelgat.

Hij bleef enige tijd in gebukte houding staan en toen hij zich weer oprichtte, lag er een eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat.

— Welnu? vroeg Brand zo zacht, dat Raffles half moest raden wat hij zei.

— Welnu, er is geen schijn of schaduw van twijfel meer mogelijk, Charles, die vrouw en haar zogenaamde vader zijn wel degelijk hoteldieven. Madame Lucille is op dit ogenblik druk doende de beide Russen, zoals men dat noemt, tot op het hemd uit te plunderen!

Brand deed van verbazing een stap achteruit en vroeg:

— En laten zij dat rustig toe?

— Als lammeren!

— Dat is straf, denken zij er dan helemaal niet aan, zich te verzetten?

— Dat kunnen zij niet, zij zijn bewusteloos!

— Ah zo, is het dat! Zeker een sigaret?

— Je hebt het geraden! Een hunner heeft het stompje nog in zijn verstijfde vingers.

— Waar zijn zij?

— Zij zitten in een gemakkelijke leunstoel, heel op hun gemak, met hun hoofd tegen de hoge leuning, de handen op de knieën, open monden en snurkend, dat de meubelen er van trillen!

— Maar laten wij er dan toch aanstonds binnengaan, Edward, en haar de buit weer afnemen! Als zij denkt dat jij een detective bent, zoveel te beter. Je zult haar voor de leus arresteren, haar ontlasten van wat zij zoëven gestolen heeft, het in je eigen zakken ste-

ken, en daarna zullen wij vlug het hazenpad kiezen!

— Ja, dat lijkt mij ook de beste methode, hernam Raffles, na even te hebben nagedacht. En toch, wie weet waartoe zij in staat is, als wij nu op de gangdeur kloppen en om toegang verzoeken.

Zij zal natuurlijk dadelijk begrijpen, dat haar toeleg ontdekt is, en misschien wel een middel weten om te ontsnappen. Haar kamer heeft een groot balkon en niet ver daar vandaan loopt een brandladder.

— Kom, kom, daarvan zal zij op klaarlichte dag toch geen gebruik durven maken, meende Brand. Het zou onmiddellijk bemerkt worden en de politie zou terecht de vraag kunnen stellen, wat zij daar op klaarlichte dag uitvoert. Zij zou moeilijk kunnen aanvoeren dat er brand is, want in dat geval zou ze zeker wel gezelschap hebben!

— O, zij zal wel een reden weten te vinden, zei Raffles schouderophalend. Als zij maar eenmaal op straat is, zal zij zich wel uit de voeten weten te maken!

— En haar medeplichtige dan?

— O, die moet maar voor zich zelf zorgen. Het hemd is nader dan de rok, zal zij denken, en bovendien, zij zullen wel een afspraak hebben gemaakt voor dergelijke gevallen!

— Maar waarom zou je de deur van de salon niet evengoed met je looper kunnen openen?

— Ten eerste zou zij het horen en ten tweede heeft zij natuurlijk de deur gegrendeld, evengoed als de tussendeur, waarbij wij thans staan. Ik weet een beter middel, wij zullen eenvoudig wachten, tot zij weer naar buiten komt en dat zal zij spoedig genoeg moeten doen, want zij is zeker aanstonds klaar met haar visitatie van de beide Russen!

De twee vrienden verlieten dus de kamer weer en stelden zich verdekt op in en zijgang.

Zij hadden daar nauwelijks vijf minuten gestaan of de markiezin opende voorzichtig de deur, keek even om zich heen en wilde zich toen haastig verwijderen.

Zij had een reismantel omgeworpen en een klein modieus reishoedje op.

In de rechterhand hield zij een tamelijk groot reistasje.

Zij had echter nauwelijks een paar stappen gedaan, of Raffles en Brand traden haar in de weg.

Verschrikt stond de jonge vrouw stil.

Raffles greep haar bij de arm en zei op gedempte toon :

— Tracht geen tegenstand te bieden, madame. Wij weten alles. Wij hebben u zoëven bezig gezien. Geef de tas hier, zij mocht u eens te zwaar worden !

Raffles strekte zijn hand naar de tas uit, maar Lucille trok haar arm snel terug en siste hem toe :

— Wie zijt gij ? Wat wilt gij van mij ? Gij praat wartaal !

— Wij zijn detectives ! Laat zien, wat gij in die tas hebt. Als gij u zelf niets te verwijten hebt, kunt gij ons dat niet weigeren !

— Gelooft gij ? vroeg de zogenaamde markiezin langzaam, terwijl zij Raffles doordringend met haar gitzwarte ogen aankeek. Laat mij uw aanstelling als detective eens zien !

Dat was een lastige vraag voor Raffles, waarop hij in het geheel niet was voorbereid en hij trachtte er zich dus zo goed mogelijk uit te redden, door op gebiedende toon te zeggen :

— Men zal u wel op het bureau van politie aan het verstand brengen, wie wij zijn ! Geef die tas hier !

Maar nog weigerde Lucille.

Zij had zo luid mogelijk gesproken, toen zij zich in het nauw gedreven zag en er blijkbaar geen ontkomen meer voor haar was.

Er waren dan ook reeds enige logeergasten komen toelopen en een paar etalagekellners, die vol verbazing getuigen waren van het voorval.

— Wat is hier aan de hand ? vroeg de oberkellner van de verdieping, die haastig kwam toesnellen, door één der kellners gewaarschuwd.

— Dat zal ik je zeggen, ober ! antwoordde Raffles. Ik beschuldig deze vrouw hier, die zich voor een markiezin laat doorgaan, dat zij in die tas juwelen heeft, welke zij zoëven heeft ontstolen aan de heren Kobylinski en Monokhine. Als gij de deur van haar salon opent, zult gij hen daar bewusteloos aantreffen !

Onmiddellijk opende de oberkellner de deur en met een kreet week hij verschrikt terug, achterover in hun stoelen geleund, lagen daar de beide voornaamste leden van de Russische Missie.

Zonder een woord te spreken, was hij weer op de gang en nam de hoorn van een der huistelefoons ter hand.

Hij sprak haastig enige woorden in het toestel en hing de hoorn weer weg.

— Wat hebt gij gedaan, als ik vragen mag, mijnheer ? vroeg Raffles, tamelijk ongerust.

— Ik heb de beide detectives gewaarschuwd, die hier bijna steeds in het hotel zijn, mijnheer, antwoordde de oberkellner. Zij zullen wel dadelijk komen opdagen !

Raffles beet zich op de lippen.

Dit was nu iets, waarop hij eigenlijk niet gerekend had.

Die twee echte detectives konden zijn spel wel eens bederven !

Voor hij echter nog een besluit had kunnen nemen, kwamen de beide geheime politiebeamten reeds aangesnel.

Met enige woorden stelde de kellner hen op de hoogte.

Een der beide heren, Caretto geheuten, had aandachtig toegeluisterd en wendde zich nu tot Raffles met de vraag :

— Ik heb zeker het genoeg met een collega te spreken ?

— Ik behoor tot de staf van Scotland Yard, mijnheer, zei Raffles onverstoorde.

— En hebt gij gezien, dat deze vrouw de diefstal pleegde ?

— Door het sleutelgat in de tussendeur !

Caretto wendde zich tot de avonturierster, die al die tijd bleek en zwijgend, maar met een verraderlijk licht in haar ogen, tussen Raffles en Brand had ingestaan, de tas nog altijd in de vingers geklemd, en zei op bevelende toon :

— Dan zult gij ons moeten volgen, madame ! Geef mij eerst die tas !

Lucille zag nu wel, dat ieder verzet vruchteloos zou zijn, daar zij omringd was door wel tien personen en zij overhandigde de Italiaanse detective dan ook de lederen tas.

Deze bleek slechts met de twee knippen gesloten te zijn en Caretto kon haar gemakkelijk openen.

Zij bleek een groot aantal losse en fraai gemonteerde diamanten, juwelen, ringen, fijne gouden horloges, met edelgesteenten versierde armbanden en andere kostbaarheden te bevatten, tot een gezamenlijke waarde van minstens vijftig millioen Lire.

De detective liet een kort gebrom horen, sloot de tas weer, wierp de avonturierster een veelzeggende blik toe en zei kortof :

— Wij zullen maar korte metten met u maken !

En voor de hoteldievegge goed wist, wat er met haar geschiedde, waren haar polsen in boeien gesloten.

HOOFDSTUK VII

WAAR DE JUWELEN TENSLOTTE BLEVEN

Brand had met een lang gezicht dit verloop van de comédie gevolgd.

Zij dreigde een keer te nemen, die hij geenszins had verwacht.

Alle moeite was vruchteloos geweest, de juwelen zouden stellig door de Romeinse politie in beslag worden genomen, en hoewel het zeer onzeker was, of de zogenaamde communistische handelsagenten ze wel ooit terug zouden zien, daarmede was Raffles niet gebaat, het was voor hem vrijwel hetzelfde of de juwelen in handen waren gevallen van de avonturierster, dan wel of zij bewaard bleven in de safe van het hoofdbureau van politie te Rome.

Maar een blik op het gelaat van de Grote Onbekende deed hem aanstonds begrijpen, dat Raffles nog volstrekt niet voornemens was, het spel gewonnen te geven.

Hij had de lippen opeen geklemd, en zijn ogen hadden een metaalachtige glans.

Hij was met opzet naar Rome gekomen, ten einde de door de communisten gestolen sieraden buit te maken, en

hij was niet van plan, met lege handen huiswaarts te keren.

Hij had Brand een wenk gegeven, en voegde hem enige woorden toe in de geheime taal welke alleen voor de beide vrienden begrijpelijk was.

Dadelijk trad Brand zijn slaapkamer binnen, ging voor het raam staan, en maakte Henderson, die met het geduld van een kat dicht voor zijn raam op post zat, met tekens duidelijk, dat hij onmiddellijk met de auto voor het hotel moest verschijnen.

Hij zag hoe de reus hem toeknikte, ten bewijze, dat hij hem begrepen had, en zich daarop haastig verwijderde.

Toen de jonge man de gang weer betrad, zag hij hoe de detectives juist Lucille wegvoerden.

Reeds was een geneesheer geroepen, die zich toevallig onder de logeergasten bevond, en deze verklaarde, na de beide bewusteloze Russen te hebben onderzocht, dat zij blijkbaar een zeer krachtig werkend gas hadden ingeademd, hetwelk minstens enige uren zijn uitwerking zou doen gevoelen.

Hij schreef een recept, waarmede een piccolo haastig wegsnelde.

Raffles had Brand bij de arm gegrepen, en voegde hem op gefluisterde toon toe :

— Wij moeten hen achterna, en zien waar zij met de juwelen blijven !

Zij gingen snel een hoofddekseel halen, en snelden de kleine groep achterna, met de geboeide vrouw in het midden, die haastig de trap afdaalde.

Maar eensklaps had er een groot tumult plaats.

Midden in de gang vloog een deur open, en daar verscheen de zogenaamde grijsaard, de invalide man met zijn spierwit haar, zo snel lopende als een jongen van vijftien jaar, en achtervolgd door twee kellners.

Hij was in een paar sprongen de gang overgestoken, rukte een tweede deur open, die toegang gaf tot de kleine leeszaal, waarvan de drie raamdeuren uitkwamen op een lang balkon.

Langs dit balkon liep een der brandladders.

De hoteldief was van een en ander blijkbaar zeer goed op de hoogte, want hij aarzelde geen ogenblik, maar opende een der deuren, snelde als een haas het balkon teneinde, wipte op de brandladder en klom met een aapachtige behendigheid naar het dak.

— Ik moet zien waar hij blijft, Charles ! riep Raffles uit. Ga jij met Henderson in de auto de detectives achterna, maar zorg dat men je niet te zien krijgt. Ik verwacht je hier weer terug.

Brand ijde weg, en Raffles vloog, vergezeld door de beide kellners de leeszaal door, bereikte het balkon en klauterde op zijn beurt tegen de brandladder op.

Heel aan het einde van het platte dak rende de hoteldief als een haas voort, en was het volgende ogenblik over de rand verdwenen.

Reeds meende Raffles dat hij een misstap had gedaan en nu wel met ver-

brijzelde ledematen op het asphalt zou liggen, toen hij de behendige klauteraar opnieuw ontwaarde, hangend tussen hemel en aarde, en terwijl hij zich als een acrobaat liet aïzakken langs een regenpijp.

Het volgende ogenblik had de vluchteling een kleine binnenplaats bereikt, en Raffles zag hoe hij over een lage muur wipte, wegsnelde, in het voorbijgaan de pet van het hoofd van een kleine jongen rukte, en zich die zelf opzette, om het volgende ogenblik uit het gezicht te verdwijnen...

Raffles haalde de schouders op en bromde voor zich heen :

— Onze vriend schijnt zijn medeplichtige in de steek te laten. Nu, wij zullen eens zien, of hij misschien iets van waarde heeft achtergelaten !

Hij wendde zich tot de beide kellners, die, ofschoon zij nog buiten adem waren van het harde lopen en de emotie, zich bij hem hadden gevoegd, en zei op bevelende toon :

— Laten wij maar weer terugkeren, vrienden, de man heeft het hazenpad gekozen.

De drie mannen gingen langs dezelfde weg terug, en even later trad Raffles de logeerkamer van de gewaande markies binnen.

Met een vlugheid, die de bewondering van de twee kellners wekte, begon hij aanstonds de bagage van de hoteldief te onderzoeken, welke deze bij zijn vlucht in de steek had moeten laten.

Hij vond een bedrag van 170.000 Lire aan bankbiljetten, een ijzeren kistje, hetwelk verscheidene gouden horlogekettingen, armbanden, juwelen en ringen bleek te bevatten, en bovendien nog een klein zakje met ongeslepen diamanten.

Met een eigenaardige glimlach om zijn lippen zei Raffles, tot de beide kellners gewend :

— Ik leg hierop in naam van Scotland Yard beslag ! Ik zal de kamer verzegelen en op de terugkomst van mijn collega wachten, om een grondig onderzoek in te stellen.

De kellners, vol bewondering voor de slimheid en de doortastendheid van de man, die zij als een Engelse detective aanzagen, verwijderden zich en de buit verdween in de wijde zakken van Raffles' Norfolk.

Hij pakte haastig zijn valies en dat van Brand, en wachtte in de conversatiezaal van het hotel de terugkomst van de jonge man af.

Er was nog geen kwartier verlopen, of daar kwam de grote auto reeds weder aanrijden, en Brand sprong uit de wagen.

Raffles verliet dadelijk zijn plaats aan een der grote ramen, ging hem in de vestibule tegemoet en vroeg op zachte toon :

— Welnu ?

— Zij is naar het hoofdbureau van politie gebracht en daar zijn de juwelen op het ogenblik ook.

— Mooi zo ! hernam Raffles met een kort lachje. Dan wil ik je wel zeggen, dat het niet aan mij zal liggen, of zij zijn vóór de dag van morgen heel ergens anders !

Een paar uren later gingen Raffles en Brand te zamen naar het hoofdbureau van politie, verzochten daar de commissaris te spreken, werden door hem in zijn kantoor ontvangen, waar een kleine, maar zeer solide brandkast stond, en deelden daar bijzonderheden mede omtrent de arrestante Lucille de Varagnac, bijzonderheden, welke zij van A tot Z uit hun duim gezogen hadden...

Het was omstreeks half twaalf in de avond toen er op de hoek van de straat, waaraan het politiebureau gelegen was, eensklaps een hevige twist uitbrak tussen twee blijkbaar zwaar beschonken Engelse matrozen.

Zij schenen elkaar het bezit te betwisten van een zwartogige schone uit de havenwijk, en het mes scheen de zaak te moeten beslechten.

De beide Jantjes vloekten geweldig, het meisje met de zwarte ogen gilde, voorbijgangers riepen om hulp, en een ogenblik later werden de twee Jantjes, die zich hevig verzetten, door zes politieagenten naar het hoofdbureau overgebracht, en ieder in een der cellen opgesloten, teneinde daar allereerst hun roes uit te slapen, om de volgende dag, als zij weer nuchter zouden zijn, voor de Commissaris te worden geleid.

Om twee uur in de nacht was het stil in het politiebureau.

In het wachtlokaal der manschappen, voor aan de straat gelegen, zaten omstreeks dertig politieagenten bij elkaar, die zich de tijd verdreven met kaart spelen, lezen, dammen of schaken.

Nu en dan kwam er een agent binnen die straatdienst had gehad, en die nu door een ander was afgelost.

In de nauwe gang, waarop de gangdeuren uitkwamen, ging, zeer langzaam, een van de deuren zonder enig geraas open, en een gedaante kwam te voorschijn, die even onbewegelijk in dezelfde houding bleef, en daarop de gang betrad.

Het was een van de Engelse matrozen, die de avond te voren waren gearresteerd.

Hij maakte haastig en zonder het minste gerucht de deur van het aangrenzende cachot open, en zijn makker voegde zich bij hem.

Zij liepen hierop haastig de gang teneinde, sloegen een hoek om, verbraken het slot van een verbindingsdeur en stonden nu aan het begin van een andere gang, waaraan het kantoor van de hoofdcommissaris gelegen was.

Ook de deur van dit vertrek bezweek al zeer spoedig onder de vaardige vingers van een der beide matrozen, en het volgende ogenblik stonden zij in het bureau.

Het was slechts flauwtjes verlicht door het schijnsel van een straatlantaarn, die op enige afstand van het politiebureau geplaatst was, maar toch helder genoeg om er bij te kunnen lopen, zonder gevaar, zich tegen de meubels te stoten.

Klaarblijkelijk was de brandkast het doel van de beide indringers.

Een der matrozen haalde een sleutel uit een eigenaardige bergplaats: de zool van een zijner laarzen, en opende er behoedzaam de deur van de brandkast mede.

Daar stond een geheel lederen reistas, welke de matroos aanstonds naar zich toe haalde, opende en een zacht lachje liet horen.

— Klaar, mijn waarde, zei hij tot zijn makker, die bij de deur had staan luisteren.

Toen alles stil bleef, openden zij behoedzaam de gangdeur weer, en gingen dezelfde weg terug, maar slechts gedeeltelijk, want nu stonden zij stil voor een stevige deur, die op de achterstraat uitkwam.

Het slot scheen sterk en ingewikkeld te zijn, maar na enkele minuten had de oudste der beide mannen toch kans gezien, het met een kleine looper te openen.

De deur draaide zacht op haar hengsels, de beide mannen traden naar buiten en liepen snel toe op een groot, donker voorwerp, dat vaag aan het einde van de straat te zien was.

Het was een grote auto, die enige ogenblikken later in snelle vaart met de beide vluchtelingen wegreed...

Toen de hoofdcommissaris van politie de volgende ochtend om negen uur achter zijn schrijfbureau plaats nam, ten einde de verschillende rapporten in ontvangst te nemen, was het eerste wat men hem mededeelde, dat de beide Engelse matrozen uit hun cel hadden weten te breken.

Dat was een zeer onaangename tijding, maar het humeur van de hoofd-

commissaris zou nog een veel ergere schok moeten doorstaan.

Nadat hij een half uur had zoek gebracht met te foeteren tegen de wrakke, onbetrouwbare cachotten, en de houten deuren in het hoofdbureau van politie, werden de vijf Russische communisten bij hem aangediend.

— Wat is dat ? riep de Commissaris woedend uit. Durven de juwelensmokkelaars nog hier komen ? Nu, zij kunnen lang wachten eer zij hun gestolen kostbaarheden terugkrijgen ! Ik hoop één ding, en dat is, dat de Minister van Buitenlandse Zaken mij last zal geven, die kerels te arresteren !

Toch besloot hij de vijf Russen te ontvangen.

Er werd om een tolk gezonden, en daarop werden de heren, die zeer opgewonden bleken te zijn, bij de hoofdcommissaris toegelaten.

Deze ontving hen staande, met gefronste wenkbrauwen, de rechtervuist op het blad van zijn schrijfbureau geleund, en vroeg op tamelijk norske toon :

— Mag ik weten wat gij van mij wilt, heren ?

— Wat wij willen ? schreeuwde Iwan Kobylinski. Kunt gij dat nog vragen, mijnheer ? Wij willen natuurlijk onze eigendommen terug !

— Ik weet niet wat gij bedoelt, mijnheer, hernam de commissaris koeltjes.

— Wat is dat ? riep Kobylinski uit. Houdt gij mij voor de gek ? Wij willen de juwelen terug, welke de satanische dievegge, die had voorgegeven ze van ons te willen kopen, ons op sluwe wijze heeft ontstolen. Zij zijn ons eigendom, en wij eisen ze terug !

— Zij zijn uw eigendom niet, mijnheer, en gij zult ze niet terug hebben ! riep de commissaris uit, die zich eveneens begon op te winden. Gij kent toch zeker de voorschriften wel ? Het is streng verboden in ons land juwelen in

te voeren, zonder ze deugdelijk gedeclareerd te hebben, en als gij ze gedeclareerd had, dan zouden wij u hier stellig niet hebben toegelaten, want het is maar al te duidelijk, wat gij hier met de juwelen had willen doen!

— Gij weigert dus, ons ons eigendom terug te geven? brulde Manokhine, wit van drift. Bedenk, mijnheer, dat de gevolgen voor uw rekening zullen komen!

— Daar denk ik aan, mijnheer, en het zal mij niet van mijn plicht afhouden, hernam de commissaris op hoge toon. Wanneer de Minister er anders over beslist, dan zal ik mij naar zijn instructies voegen, maar voor het ogenblik doe ik niets anders dan mijn plicht, door u de juwelen te onthouden! Zij zijn verbeurd verklaard; dan hadt gij ze ook maar bij de douanen moeten aangeven!

— Maar dan hadden wij hier honderdduizend lires inkomende rechten voor moeten betalen! riep Kobylinski woedend uit.

— Dat is mijn zaak niet, zei de commissaris kortaf. De diamanten liggen daarginds in de brandkast en al waart gij met vijftig man in plaats van met vijf, ik zou ze u niet teruggeven.

De commissaris was onder het spreken op de brandkast toegetreden, en klopte er nu met de vlakke hand op.

Maar plotseling kreeg zijn gelaat een geheel andere uitdrukking; hij schrok zichtbaar.

Hij bukte zich, keek naar de deur, zag dat zij niet geheel en al gesloten was, en trok aan de knop...

De deur ging open.

De commissaris bukte zich haastig en slaakte een kreet van woede en verbazing.

De tolk kwam haastig toelopen, evenals de schrijver van de commissaris.

— Mankeert er iets aan, mijnheer?

vroeg de laatste verschrikt.

— Of er iets aan mankeert? De tas met juwelen mankeert mij, por Dio Santé! brulde de commissaris. Wie is in de brandkast geweest?

De vraag was tamelijk onnozel, dat scheen ook de commissaris zelf wel te begrijpen.

Hij zocht met bevende hand op alle planken en toen hij haar weer terug trok, had hij een keurig opgevouwen vel papier in de hand.

Hij ontvouwde het aarzelend, als vreesde hij van de inhoud kennis te nemen, en las toen, terwijl de aderen op zijn hoofd van toorn zwollen:

Geachte Heer Hoofdcommissaris,

In vele spreekwoorden schuilt een kern van waarheid, en met name is dit het geval met de zegswijze: « Twee honden vechten om een been, de derde loopt er vaak mee heen! ».

Ondergetekende smaakte de eer en het voorrecht, gisteren met zijn metgezel door een zestal van uw wakere mannen gearresteerd te worden, toen zij, als Engelse matrozen vermoemd, elkaar met messen te lijf gingen.

Ondergetekende was tevens de Engelse detective, die beslag heeft gelegd op de bezittingen van de zogenaaemde markies de Varagnac, en ik verzeker u dat dit beslag definitief is!

Wat de juwelen der heren commu-

nisten betreft, noch zij, noch gij, zult u in hun bezit kunnen verlustigen; zij zijn en zullen waarschijnlijk blij-

ven het eigendom van
Uw zeer onderdanige
John Raffles.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het debuut van Conny Campbei

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2006. — Een droeve Huwelijksdag	2087. — Speelzucht en Misdaad
2007. — De Wraak der K. K. K.	2088. — De Diamanten Spin
2008. — Twee Doodsvijanden	2089. — Een duivelse Uitvinding
2009. — De Meester herleeft	2090. — Parijse Autobandieten
2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val	2091. — Het Trio Desmond
2011. — Raffles en Amor	2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
2012. — Nicholson juicht te vroeg	2093. — Als het Goud lokt
2013. — De Broeder van Nicholson	2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten
2014. — Avontuur in België	2095. — Wie was de Derde Man?
2015. — De Moord in Kamer 13	2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
2016. — Aan de Marteldood ontsnapt	2097. — De Ontvoerde Diplomaat
2020. — Bloed en Goud	2098. — Rumoer om de Derby
2021. — De buitenste Duisternis	2099. — Gevaren van de Wereldstad
2022. — De Waanzinnige	2100. — Moderne Piraten
2023. — De gestolen claim	2101. — Het Filmkasteel
2024. — De Bergduivel	2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
2027. — Het Geheime Document	2103. — Een Onderaards Drama
2028. — De Redding van «Goudhaar»	2104. — De Verzonnen Metropolis
2029. — «Goudhaar»	2105. — De Vreemde Chauffeur
2030. — De Smokkelkoningin	2106. — De Moord in het Cabaret
2031. — De Misdaad in de trein	2107. — De Negende Steen
2032. — De Revue-Girl	2108. — Onraad in Hollywood
2033. — Professor Shirley	2109. — Ossenkop; gang 5
2034. — De Kit van Wong Li	2110. — De Bende van de «De Ratten»
2035. — De Gewaande Radjah	2111. — Het Avontuur in Hollywood
2036. — De Geheimzinnige Tempelstad	2112. — De Bende van de Gouden Spin
2037. — De Duivels van de Gele Zee	2113. — Irma Sandrina
2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi	2114. — In de val gelokt
2039. — Vijftig tegen één	2115. — Om een kwart miljoen dollars
2040. — Ilona, de avonturierster	2116. — De Giftgas-centrale
2041. — De Kelder des Doods	2117. — Een mislukte ontvoering
2042. — De onverwachte terugkeer	2118. — De Verdwenen Kleindochter
2043. — Rode Bill krijgt een lesje	2119. — Helicopter-bandiet
2045. — Zwarte Anna	2120. — De Verraderlijke Huisknecht
2046. — Het Juweel van Prins Omar	2121. — Vrouwelijk Lokaas
2047. — Gevaarlijk spel	2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
2048. — Het Goud van de Metropolitanbank	2123. — In het Hol van de Leeuw
2049. — De Bende van Myra Bonati	2124. — Een Patient verdween
2050. — Merry-Kid de verklikker	2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
2051. — Het Verlaten Slot	2126. — De pseudo uitvinder
2052. — De Riolen van Parijs	2127. — De Zwarte Kaper
2053. — Rovers en Verraders	2128. — Moderne Schatgravers
2054. — Een documentenjacht	2129. — Liefde en Kunst
2055. — De Verijdelde Ontvoering	2130. — De Moord in Kew Gardens
2056. — Liefde, Paarden en Bandieten	2131. — De Tijdbom
2057. — Een Mislukte Samenzwering	2132. — Antiquiteiten en Liefde
2058. — De Kooi des Doods	2133. — De Verijdelde Ontvoering
2059. — Jacht op Fortuin	2134. — Drie Hotelratten
2060. — De Gouden Wisselbeker	2135. — Het Nieuwe Bendehoofd
2061. — Een Fatale Vrouw	2136. — De Bloedraad
2062. — Een moderne Blauwbaard	2137. — Een merkwaardig Duel
2063. — Een Geheimzinnige Moord	2138. — Giftgasbandieten
2064. — Een Spaans Drama	2139. — Een wanhopige ontsnapping
2065. — Een merkwaardige diefstal	2140. — De Erfenis der Caraïben
2066. — Spoken op Marshy Manor	2141. — Het Drama in Cromwell Street
2067. — Chantage en Hypnose	2142. — Het einde van een schurk
2068. — De Lokstem van het Goud	2143. — In het barre Noorden
2069. — Het Geheim van de Boekenkist	2144. — Misdadige Onschuld
2070. — Het Revolutie Complot	2145. — De Duivel in de Vrouw
2071. — Het Verlaten Huis	2146. — Het Spook van Sèvres
2072. — Het Spel met de Dood	2147. — De Dubbelganger
2073. — Het Verstoorde Feest	2148. — Onraad op Drummond Hall
2074. — Russisch Goud	2149. — Amor en Juwelen
2075. — Een Moderne Robinson	2150. — Het geheim van de Grot
2076. — De Moord in Fenchurch Street	2151. — Bernadette's Geheim
2077. — Het Vioolwonder	2152. — Diamanten en Liefde
2078. — De Raadselachtige Moord	2153. — Goud onder de Golven
2079. — Een Avontuur in China	2154. — Het Geheim van de Grafkelder
2080. — De Verborgen Schat	2155. — De Vrouw in het rood
2081. — De Chinese Schatkamer	
2082. — De Bende van de Gouden Ster	
2083. — Sensatie in de Opera	
2084. — De Folterkelder	
2085. — De Bedrieger bedrogen	
2086. — De Geheimen van Parijs	

IN VOORBEREIDING :

2156. — Het debuut van Conny Campbel
2157. — Een voordelig zaakje
2158. — Een duivels complot